

If undelivered return to:
**"GLASILLO K. S. K.
JEDNOTE"**
 8117 St. Clair Ave.
 CLEVELAND, O.
 The largest Slovenian
 Weekly in the United States
 of America.
 Sworn circulation 17,300
 Issued every Tuesday
 Subscription rate:
 For members yearly \$0.84
 For nonmembers \$1.60
 Foreign Countries \$3.00
 Telephone: Randolph 3912

Entered as Second-Class Matter December 12th, 1923 at the Post Office at Cleveland, Ohio, Under the Act of August 24, 1912.

ACCEPTED FOR MAILING AT SPECIAL RATE OF POSTAGE PROVIDED FOR IN SECTION 1103, ACT OF OCTOBER 3, 1917. AUTHORIZED ON MAY 22, 1918.

Stev. 28. — No. 28.

CLEVELAND, O., 13. JULIJA (JULY), 1926.

Največji slovenski tajnik v Združenih Državah
Izhaja vsak tork
Ima 17,300 naročnikov
Naročnina:
Za člane, na leto..... \$0.84
Za nečlane..... \$1.60
Za inozemstvo..... \$3.00
NASLOV
uredništva in upravljanja:
6117 St. Clair Ave. Cleveland, O.
Telefon: Randolph 3912.

Leto XII. — Volume XII.

VAZNO NAZNANILO.

CLEVELANDSKIE NOVICE.

Prihodnja, (16.) konvencija K. S. K. J. se vedno bolj in bolj bliža, katera se bo vršila v Pittsburghu, Pa., meseca avgusta t. l. Kakor čitamo, ima že zdaj vse članstvo po celi Ameriki svoje oči vprte proti Pittsburghu na prihodnjo konvencijo; posebno pa še delegatje, delegatinje in glavni odborniki, kaj dobrega bodo le ti ukrenili na tej konvenciji za celokupno članstvo Jednote.

Kakor se vsaka druga našelina ponaša na kako veliko konvencijo, vršeč se v njenem mestu ali sredini, tako smo tudi mi v Pittsburghu jake ponosni in veseli, da se bo prihodnja konvencija po preteklu 18 dolgih let zopet vršila v našem mestu. Zato se na ta veliki dogodek pittsburghško članstvo in pripravnih odbor pripravlja že tri leta; te slavnosti že skoraj dočakati nte moremo, tako se iste veselimo. Naša iskrena želja in namen je, da čim bolje postrežemo glavnim uradnikom (uradnikom), tako pa tudi vsem delegatom in delegatinjam prihodnje konvencije.

Kar se tiče stanovanja, bo vse preskrbljeno; na tem delu pripravljalni odbor in drugo članstvo noč in dan. Tajnik tega odbora je že v zadnjem "Glasilu" pribičil navodilo, kam naj se glavni uradniki in delegatje in delegatinje obrnejo za stanovanja. Naslove navajam danes še enkrat na tem mestu, da takoj pišete. Ne odlašajte, kajti čas hiti in se bliža; še mesec dni, pa se vidimo tukaj v Pittsburghu. Mi bi radi stvar že popred uredili, da bi imel vsak delegat vsaj osem dni pred konvencijo že preskrbljeno svoje stanovanje.

Vsi moški delegatje naj se pismeno obrnejo v tem oziru na sobr. JOSEPH VALENČIČ-A, 4602 STANTON AVE, PITTSBURGH, PA. Delegatinje (ženske) naj pa pišejo sosedstvi: MISS JUSTI LOKAR, 4908 HATFIELD ST. PITTSBURGH, PA.

Za glavne odbornike bomo že poskrbeli tako, da bodo lahko vse skupaj na enem stanovanju, ozir. v eni hiši.

Torej: Na veselo svidenje v Pittsburghu!

FRANK TREMPUS,
predsed. Pripravljalnega odbora.

Grozna razstrelba vojaške municijske.

Dover, N. J. 12. julija. — Včeraj popoldne je strela udarila v neko vojaško skladišče municijske v Lake Denmark, nedaleč od tukaj, ki se je z groznim pokom vnele. Ogenj vsled razstrelbe se je lotil še številnih ostalih skladišč mornaričnega arzenala v bližnjem Piscatinny. Izmed 200 poslopij je ostalo samo 15 neporušenih.

Do danes so našli v razvalinah 18 trupel ponosrecenih vojakov, nad 20 je se pogrešanih; število ranjencev znaša nad 200. Skupno škodo se ceni nad sto milijonov dolarjev.

Prihod škofa Dr. A. B. Jegliča v Cleveland.

— Rekord vseh slovenskih cerkevnikov je nedvomno dosegla včeraj teden (5. julija) naša fara sv. Vida, zbrana na Močilnikarjevi farmi Škoda, da ni bilo tamkaj kakoge fotografa za kino gledališče; ta bi imel ves popoldne dostila, da bi mu še filmov zmanjšalo.

Ob najlepšem vremenu se je dosedaj mudil mil. ljubljanski cerkevnik Vladik, so ga vseprosod sijjajno in častno sprejeli. Ker bo ta izredna čast doletela tudi našo "Ameriško Ljubljano," največjo slovensko naselbino v Združenih Državah, je vseled tega pričakovati, da ne bomo zaostali v tem oziru za drugimi naselbini, ampak da bo Cleveland prekosil vse druge. Pokažimo te dni, da še vedno čistamo, ljubimo in spoštuemo danes najbolj uglednega sina Slovencev in onega škofa, ki je mnogim izmed nas podelil zakrament sv. birme, ko smo bivali še v stari domovini. Po preteklu toliko let ga bomo zoper videli, in sicer v naši sredini; tega gotovo ne bomo nikdar več doživeli!

S škofom Jegličem pride v Cleveland tudi škof Gnidovec, kanonik Mihael Opeka ter še nekaj drugih duhovnikov iz stare domovine.

Vse skupaj kličemo ponovno: **Prisrčno dobro došli!**

Mil. škof Jeglič bo gost vseh treh slovenskih fara v Clevelandu, sv. Vida, v Collinwoodu in v Newburghu; stanoval bo v farovžu cerkev sv. Lovrenca v Newburghu. Program je razdeljen sledi:

Z A F A R O S V. V I D A :

Mil. škof Jeglič dospe v Cleveland v četrtek dne 15. julija ob 7:40 uri zjutraj na Union postaji. Lastniki avtomobilov so torej prošeni, da iste okrase in pridejo že z njimi ob določenem času na Union Depot.

Voznja bo šla po St. Clair Ave. do Norwood Rd. k cerkvi sv. Vida, kjer bo slovenska sv. maša.

Lastniki hiš po St. Clair Ave. in v bližini cerkve so uljudno prošeni, da okrase hiše z zastavami.

za FARO SV. VIDA:

Mil. škof Jeglič dospe v Cleveland v četrtek dne 15. julija ob 7:40 uri zjutraj na Union postaji. Lastniki avtomobilov so torej prošeni, da iste okrase in pridejo že z njimi ob določenem času na Union Depot. Voznja bo šla po St. Clair Ave. do Norwood Rd. k cerkvi sv. Vida, kjer bo slovenska sv. maša.

Lastniki hiš po St. Clair Ave. in v bližini cerkve so uljudno prošeni, da okrase hiše z zastavami.

za FARO SV. VIDA:

Mil. škof Jeglič dospe v Cleveland v četrtek dne 15. julija ob 7:40 uri zjutraj na Union postaji. Lastniki avtomobilov so torej prošeni, da iste okrase in pridejo že z njimi ob določenem času na Union Depot.

Lastniki hiš po St. Clair Ave. in v bližini cerkve so uljudno prošeni, da okrase hiše z zastavami.

za FARO SV. VIDA:

Mil. škof Jeglič dospe v Cleveland v četrtek dne 15. julija ob 7:40 uri zjutraj na Union postaji. Lastniki avtomobilov so torej prošeni, da iste okrase in pridejo že z njimi ob določenem času na Union Depot.

Lastniki hiš po St. Clair Ave. in v bližini cerkve so uljudno prošeni, da okrase hiše z zastavami.

za FARO SV. VIDA:

Mil. škof Jeglič dospe v Cleveland v četrtek dne 15. julija ob 7:40 uri zjutraj na Union postaji. Lastniki avtomobilov so torej prošeni, da iste okrase in pridejo že z njimi ob določenem času na Union Depot.

Lastniki hiš po St. Clair Ave. in v bližini cerkve so uljudno prošeni, da okrase hiše z zastavami.

za FARO SV. VIDA:

Mil. škof Jeglič dospe v Cleveland v četrtek dne 15. julija ob 7:40 uri zjutraj na Union postaji. Lastniki avtomobilov so torej prošeni, da iste okrase in pridejo že z njimi ob določenem času na Union Depot.

Lastniki hiš po St. Clair Ave. in v bližini cerkve so uljudno prošeni, da okrase hiše z zastavami.

za FARO SV. VIDA:

Mil. škof Jeglič dospe v Cleveland v četrtek dne 15. julija ob 7:40 uri zjutraj na Union postaji. Lastniki avtomobilov so torej prošeni, da iste okrase in pridejo že z njimi ob določenem času na Union Depot.

Lastniki hiš po St. Clair Ave. in v bližini cerkve so uljudno prošeni, da okrase hiše z zastavami.

za FARO SV. VIDA:

Mil. škof Jeglič dospe v Cleveland v četrtek dne 15. julija ob 7:40 uri zjutraj na Union postaji. Lastniki avtomobilov so torej prošeni, da iste okrase in pridejo že z njimi ob določenem času na Union Depot.

Lastniki hiš po St. Clair Ave. in v bližini cerkve so uljudno prošeni, da okrase hiše z zastavami.

za FARO SV. VIDA:

Mil. škof Jeglič dospe v Cleveland v četrtek dne 15. julija ob 7:40 uri zjutraj na Union postaji. Lastniki avtomobilov so torej prošeni, da iste okrase in pridejo že z njimi ob določenem času na Union Depot.

Lastniki hiš po St. Clair Ave. in v bližini cerkve so uljudno prošeni, da okrase hiše z zastavami.

za FARO SV. VIDA:

Mil. škof Jeglič dospe v Cleveland v četrtek dne 15. julija ob 7:40 uri zjutraj na Union postaji. Lastniki avtomobilov so torej prošeni, da iste okrase in pridejo že z njimi ob določenem času na Union Depot.

Lastniki hiš po St. Clair Ave. in v bližini cerkve so uljudno prošeni, da okrase hiše z zastavami.

za FARO SV. VIDA:

Mil. škof Jeglič dospe v Cleveland v četrtek dne 15. julija ob 7:40 uri zjutraj na Union postaji. Lastniki avtomobilov so torej prošeni, da iste okrase in pridejo že z njimi ob določenem času na Union Depot.

Lastniki hiš po St. Clair Ave. in v bližini cerkve so uljudno prošeni, da okrase hiše z zastavami.

za FARO SV. VIDA:

Mil. škof Jeglič dospe v Cleveland v četrtek dne 15. julija ob 7:40 uri zjutraj na Union postaji. Lastniki avtomobilov so torej prošeni, da iste okrase in pridejo že z njimi ob določenem času na Union Depot.

Lastniki hiš po St. Clair Ave. in v bližini cerkve so uljudno prošeni, da okrase hiše z zastavami.

za FARO SV. VIDA:

Mil. škof Jeglič dospe v Cleveland v četrtek dne 15. julija ob 7:40 uri zjutraj na Union postaji. Lastniki avtomobilov so torej prošeni, da iste okrase in pridejo že z njimi ob določenem času na Union Depot.

Lastniki hiš po St. Clair Ave. in v bližini cerkve so uljudno prošeni, da okrase hiše z zastavami.

za FARO SV. VIDA:

Mil. škof Jeglič dospe v Cleveland v četrtek dne 15. julija ob 7:40 uri zjutraj na Union postaji. Lastniki avtomobilov so torej prošeni, da iste okrase in pridejo že z njimi ob določenem času na Union Depot.

Lastniki hiš po St. Clair Ave. in v bližini cerkve so uljudno prošeni, da okrase hiše z zastavami.

za FARO SV. VIDA:

Mil. škof Jeglič dospe v Cleveland v četrtek dne 15. julija ob 7:40 uri zjutraj na Union postaji. Lastniki avtomobilov so torej prošeni, da iste okrase in pridejo že z njimi ob določenem času na Union Depot.

Lastniki hiš po St. Clair Ave. in v bližini cerkve so uljudno prošeni, da okrase hiše z zastavami.

za FARO SV. VIDA:

Mil. škof Jeglič dospe v Cleveland v četrtek dne 15. julija ob 7:40 uri zjutraj na Union postaji. Lastniki avtomobilov so torej prošeni, da iste okrase in pridejo že z njimi ob določenem času na Union Depot.

Lastniki hiš po St. Clair Ave. in v bližini cerkve so uljudno prošeni, da okrase hiše z zastavami.

za FARO SV. VIDA:

Mil. škof Jeglič dospe v Cleveland v četrtek dne 15. julija ob 7:40 uri zjutraj na Union postaji. Lastniki avtomobilov so torej prošeni, da iste okrase in pridejo že z njimi ob določenem času na Union Depot.

Lastniki hiš po St. Clair Ave. in v bližini cerkve so uljudno prošeni, da okrase hiše z zastavami.

za FARO SV. VIDA:

Mil. škof Jeglič dospe v Cleveland v četrtek dne 15. julija ob 7:40 uri zjutraj na Union postaji. Lastniki avtomobilov so torej prošeni, da iste okrase in pridejo že z njimi ob določenem času na Union Depot.

Lastniki hiš po St. Clair Ave. in v bližini cerkve so uljudno prošeni, da okrase hiše z zastavami.

za FARO SV. VIDA:

Mil. škof Jeglič dospe v Cleveland v četrtek dne 15. julija ob 7:40 uri zjutraj na Union postaji. Lastniki avtomobilov so torej prošeni, da iste okrase in pridejo že z njimi ob določenem času na Union Depot.

Lastniki hiš po St. Clair Ave. in v bližini cerkve so uljudno prošeni, da okrase hiše z zastavami.

za FARO SV. VIDA:

Mil. škof Jeglič dospe v Cleveland v četrtek dne 15. julija ob 7:40 uri zjutraj na Union postaji. Lastniki avtomobilov so torej prošeni, da iste okrase in pridejo že z njimi ob določenem času na Union Depot.

Lastniki hiš po St. Clair Ave. in v bližini cerkve so uljudno prošeni, da okrase hiše z zastavami.

za FARO SV. VIDA:

Društvena naznanila in dopisi

Iz urada predsednika društva sv. Vida, št. 25, Cleveland, O. S tem naznanjam članom go riimenovanega društva, da naj se polnoštevilno vdeležijo sprejema mil. ljubljanskega škofa Dr. A. B. Jegliča v soboto, dne 17. julija popoldne.

Zbiramo se v Knausovi dvorani ob 2. uri popoldne, nakar odkorakamo na določen prostor blizu cerkve sv. Vida, kamor se bo pripeljal mil. škof s svojim spremstvom. Prinesite s seboj društveno regalijo.

Uverjen sem, da vsakd kreno želi videti mil. g. škofa od bližu, torej v soboto popoldne se vam nudi ta prilika, ko bodo vsa slovenska katoliška društva naredila škofu špalir. Prošeni ste, da pridite vse!

S sobralski pozdravom,
Anton Strniša, predsednik.

Društvo Marije Pomagaj, št. 78, Chicago, Ill.

Vsem članicam našega društva se uljudno naznanja, da se prihodnja redna seja tega društva vrši v četrtek, 15. julija, 1926. Seja se prične ob pol osmi uri zvečer, in se vrši v navadnih prostorih. Ker se čas konvencije bliža, zatorej se naj vsaka vdelež te seje in po ve svoje mnenje, kar bi bilo v korist društva in Jednote.

Katere niso bile na zadnji seji, se sporoča, da so bile na zadnji seji izvoljene sledeče delegatinje: Mary Kobal, Julia Gottlieb in Mary Gregorich, ml. Namestnica Mary Jorga.

Pri članic dolguje na asesmentu. Vse te opominjam, da gotovo plačajo svoj dolg na tej seji. Katera to ne stori, naj si sama sebi pripše, ako bo suspendana.

Sosestrski pozdrav,
Julia Gottlieb, tajnica.

Društvo sv. Mihalja, br. 163, Pittsburgh, Pa.

Sa ovim opet opominjam, da bi cijenjeni člani točnu uplaćivali svoje prispevke, društvene obroke; ubirat će sve do 25. u mjesecu. Prošli mjesec ju je jako malo uplatilo. Žalim, da se ne držite društvenih i Jednotinih pravila. Ako koje ga suspendam, opet nastaja kritika na odboru; ali ne krivite mene, već sami sebe in člane, koji određuju na sjednicama. Ako bude kojemu krivo, neka se na sjednici prituži; onde se prave kroje za svakoga pojedinca, člana i članicu.

Cijenjeni mi člani! Opotjavam u ime bolesnika, da kojem se zgodili nesreči u bolesti, neka se javi onemu, komu spada, to jest: odbor bolesti, a ne meni, jer ja imam i sam dosta svoga posla i dela. Nekoji kažeju, da neznačaju za odbor bolesti; zato je tako. Kaj ne polazite sjednic, a drugo pak ne čitate "Glasila" naši odbor bolesti, predsjednik i predsjednica jesu u novini svaki mjesec jedan put u "Glasilu," oni i njihove adrese. Enostavno je njima izpod časti, da se njim ne javite, kot bilo i vama jednem po jednom. Ovo neka služi za sve člane i članice, bilo u blizini ili u daljinji.

Sada pak moram reći, da se najlepše zahvalim članom i članicama i svemu občinstvu, koji su bili prisutni na prošlem pikniku našeg društva. Osobito se zahvalim najlepšim onim, koji su delali na tom pikniku, da smo dosegli do tako lepega uspeha; tako je lepo! Još hvala onim, koji su uzel delo pak nisu hoteli obavljati posla, nego nezvani imali posal. Prav bi bilo, da više takovi ne primaču posla.

Sa sobralskim pozdravom,
Matt Brozenić, tajnik.

Bridgeport, O. — Ker že precej časa ni bilo nobenih poročil v našem "Glasilu" iz naše naselbine, sem se namenil s tem dopisom nekoliko poročati o razmerah, ki vladajo pri nas in naše novice.

O delavskih razmerah, žal da ne morem nič dobrega zapisati: že nad leta dni, z malo izjemo vse premogarska industrija počiva, le tu in tam kaki premogor obratuje pri dan na teden. Vsled brezposebnosti se je že več rojakov preselilo v druge kraje, pred kratkom nas je zapustila vrla družina John Berus ter se presečila za stalno v Coneaut, O. Hišo in poslovstvo tukaj je kupil rojak Peter Kroflič od tega rojaka. Vse kaže, da za nekaj časa se ni upati na zboljšanje. Premogarski baroni trdijo, da je plana premogarjev prevelika, da ne morejo obratovati in dobiti naročil, ker imajo veliko kompeticijo od neunijskih premogarjev, ki delajo za manjšo placo. Kakor se poroča, je tukajšnja premogovna družba Lorain Coal & Dock Co., ki lastuje v tej bližini pet velikih premogokopov, ki sedaj razun jednega vse počivajo, kupila v državi West Virginia veliko premoga, ter bo tam obratovala z neunijskimi delavci. Razume se, da bo to hud udarec za naš kraj, če se to zgodi, tako tudi za uniske premogarje.

Tukaj imamo zopet dokaz, kako tepe delavstvo bič kapitalizma, vsled nesloge in nezavestnosti delavcev. Kdaj bo vendar napočil čas, da bo ubogi trpin spoznal, da le v združenju v uniji bo dosegel svoje pravice in boljše življenje?

Na praznik Proglasenja Neodvisnosti, 5. julija, se je v tukajšnji cerkvi sv. Jožefa vršila poroka naše dobro znane in povsod čislane rojakinje Angele Hočevar, prve hčerke našega uglednega in spoštovanega rojaka Andreja Hočevarja. Za svojega bodočega tovarisa skozi zemeljsko potovanje si je izbrala vrelga katoliškega mladiča Thomas Morecinko, iz tukajšnje dobro poznane in spoštovane slovaške družine, ki je prav užor dobre katoliške družine v tej okolini, da si slovaške narodnosti, lepo sodeluje s Slovenci; dokaz temu je, ker je pet članov te družine pri tukajšnjih dveh društvin sv. Barbare in sv. Ane, K. S. K. J. Mount Clemens, Mich., dne 8. julija, 1926.

ZAHVALA.

S tem izrekam prisrčno zahvalo za podarjeno mi darilo za god (zlatno fountain pero in svinčnik), in sicer Mrs. Mary Kobal, Mr. Joe Kobal, Mrs. Mary Gregorich ml. Mrs. Heleni Kušar in Mrs. Julia Gottlieb v Chicagu, Ill. Stvar bom hrani v trajnem spominu na moj letošnji godovni dan v vašem mestu.

Dalej izrekam iskreno zahvalo cijenjenemu Šivalnemu in zavrnitvenemu klubu društva Kraljica Majnika, št. 157, Sheboygan, Wis., za izročeno mi jako primerno in lepo darilce. Vse je prav in natančno narejeno, čeprav brez mere: v rešnici ste mojstrice v šivanju.

Junaka. Da sta mladi oče in mati ponočana na to, je umetno, tako smo tudi mi veseli, ker bo mladi Ludwig naslednik očeta, tudi pri društvu in baseballu. Zatorej naše iskrene častitke mlademu našemu bodočemu tajniku, pa dolgo in veselo življenje.

Uljuden pozdrav vam, sobrat urednik in vsem dobromisletnim Slovencem širokem Združenih Držav, posebno pa članstvu K. S. K. Jednote in njegovim voditeljem.

Mihael Hočevar.

SMRTNA KOSA

Chicago, Ill. — V nedeljo, dne 27. junija je mirno v Gospodu zaspal Anton Zefran, sin Mr. John Zefrana, predsednika društva sv. Stefana, št. 1, K. S. K. Jednote. Star je bil 12 let. Bil je član društva sv. Stefana, št. 1, takoj od ustanovitve mlađinske oddelke K. S. K. Jednote.

Pogreb se je vršil v sredo 30. junija iz cerkve sv. Stefana. Pokojnemu Antonu kličemo: Počivaj v miru, ostali Zefrani so družini pa naše sožalje!

L. Z.

ZAHVALA ZA PRIZNANJE

Cijenjenemu društву sv. Vida, št. 25, Cleveland, O., naznanjam, da sem prejel razveseljivo pismo, v katerem so izražene tudi meni častitke povodom doseganja kampanje za 30.000 članstva naše Jednote.

Zares vesela vest za vsakega člana in članico naše organizacije. Z vami se veselim tudi jaz, in veseliti bi se moral vsak zaveden in napreden rojak-katoličan. Sedaj lahko vidimo, kaj se da doseči v tem, ako smo v duhu zavesti združeni za dobro star.

Navedenemu društvu (št. 25), h kateremu spadam tudi jaz, se za častitke kar najlepše zahvaljujem. Tega priznanja jaz nisem pričakoval, ker ga tudi sam nisem zasluzil. Jaz sem bil na društvo sv. Vida, št. 25 vedno ponosen, ker sem vsakikrat spoznal, da je to društvo trdno stalo za vsako dobro stvarjo.

Dodatno k moji ponovni zahvali, častitam tudi sedanju odboru navedenega društva, ki deluje tako agilno, da društvo klub temu, da se članstvo seli in pomika proti izhodu (Collinwood), in da ima veliko kompeticijo, še vseeno rapidno napreduje. Le tako zavedno naprej!

Se za večjo in močnejšo K. S. K. Jednote, ostajam vaš sočer

Anton Grdina, glavni predsednik K. S. K. J. Mount Clemens, Mich., dne 8. julija, 1926.

ZAHVALA.

S tem izrekam prisrčno zahvalo za podarjeno mi darilo za god (zlatno fountain pero in svinčnik), in sicer Mrs. Mary Kobal, Mr. Joe Kobal, Mrs. Mary Gregorich ml. Mrs. Heleni Kušar in Mrs. Julia Gottlieb v Chicagu, Ill. Stvar bom hrani v trajnem spominu na moj letošnji godovni dan v vašem mestu.

Dalej izrekam iskreno zahvalo cijenjenemu Šivalnemu in zavrnitvenemu klubu društva Kraljica Majnika, št. 157, Sheboygan, Wis., za izročeno mi jako primerno in lepo darilce. Vse je prav in natančno narejeno, čeprav brez mere: v rešnici ste mojstrice v šivanju.

Ivan Zupan.

ZAHVALA dobropoljskim rojakom

V marcu smo vam postali večje število nabiralnih pol za naš novi "Prosvetni dom." Z veseljem poročamo, da smo prve pošiljke nabranih darov prejeli. Vneti Alojzij Blatnik, Cleveland, O., nam je poslal našno sveto \$40; g. Sever v Gowanda, N. Y., \$9.50.

Bratje! Za vsak dar najlep-

ša hvala! Upam, da tudi drugi ne bodo zaostali.

Gradbeni odbor,
(Videm-Dobrepole)

Prošnja.

Slovenski romarji iz starega kraja želimo v naših časopisih doma natančneje popisati vse, kar smo tako lepega in nepozabnega doživeli med svojimi ameriškimi rojaki in radi bi vse ta poročila in opise poživili s slikami. Zato prosimo vse tako številne amateur-fotografe, če bi nam hoteli v ta namen prenesti svoje fotografische posnetke, zlasti one od kronanja Marije Pomagaj v Lemontu, o raznih slovenskih v Chicagu in po vseh drugih slovenskih naseljibah, katere smo in bomo se obiskali, prav tako tudi slike raznih slovenskih naseljib in njihovih cerkva, šol, društev itd. Blagovolite te slike poslati do 28. julija na naslov: Rev. Viktor Kragl, St. Cyril's Church, 62 St. Marks Place, New York, N. Y., po 28. juliju pa v staro kraj na naslov:

Zupnik v Framu pri Mariboru, Jugoslavija.

Posamezni slikam prosimo za pripis, kaj predstavljajo in označi zahtevane zneske za odškodnino.

Ze naprej iskreni: Bog plačaj vsem, ki bi hoteli tej prošnji ustrezli.

II.

Zenske, ki imajo kepe ali grče v prsih, naj jih dajo preiskati svojemu družinskemu zdravniku, kakov hitro jih opazijo. Nikakor se ne bi smelo čakati, da se te grče povedajo in da postanejo boleče. Kadar je nameč bolezen, tako daleč napredovala, navadno ni več lokalna, temveč je napadla že okolike dele telesa.

Zenske osebe, ki imajo dolge časne neenormalne krvne tok, morale bi dati zadevo preiskati in naj bi vprašale za svet zdravnika. Nasvet babice naj se, v takih slučajih ne sprejme, ramenči se glasi, da je treba k zdravniku.

Nobeno zdravilo za ozdravljenje raka še ni bilo iznajdeno do sedaj. Morda čitam tužitam o zdravilih za raka, toda tako zdravila še po havadi izkažejo za goljufiva. Ako ima tako goljufiva zdravila kaj uspeha pri zdravljenju tvorov, izrastkov, uljes, garji ali grint, iste niso bile rakte vrste, ampak samo nedolžne izpremembe stanicja. Preveč dragocenega časa izgubijo ljudje, ko se vrnajo z nivednimi medicinami, upajoči ozdraviti raka. Poglejmo stvari naravnost v obraz, ne bojmo se resnice in poslušajmo nasvet zdravnika, ki je študiral zgodnjem štadiju in dovolj zgodno in pravilno zdravljenje bo v največ slučajih uspešno.

Kožni rak. — Te vrste raka je zunanj vrste, in sicer na ustnicah, na jeziku ali na obrazu in je bolj razširjen kot snavadno mislimo. Prvi znaki so morda garje, grinte, kraste ali boleča mesta na obrazu, ustnicah ali jeziku. Mogoče se začne z bradavico ali kožnim znamenjem, ki je bilo trajno draženo. Bolezni se začne navadno na kakšnem kraju, ki je morda malo obolen in jemljeviti.

Znatični rak se more spoznati predno se pojavijo tvori, izrastki ali grče. Znak za istega more biti trdrovratna zbabnost z zgubljevanjem teže in prengna poltnje barve. Iz tega vzroka ni priporočljivo zdraviti zbabosnost s premognimi medicinami, dokler ni bila izvršena natančna preiskava, ki je počasna pravke vzroke neprilik. Diagona je v takih slučajih mnogokrat zelo težavna in vza me včasih več dni, do enega tedna, predno je mogoče pozitivno dognati, kaj je vzrok neprilik. Venec je v jekleni dom.

Znotranji rak se more spoz-

nati predno se pojavijo tvori, izrastki ali grče. Znak za istega more biti trdrovratna zbabnost z zgubljevanjem teže in prengna poltnje barve. Iz tega vzroka ni priporočljivo zdraviti zbabosnost s premognimi medi-

cinami, dokler ni bila izvršena natančna preiskava, ki je počasna pravke vzroke neprilik.

Preimisljuje na vse kriplje, a ne najde nobenega izhoda. Končno se odloči, da ostane v svojem skrivališču tako dolgo, da odide domači spat, in potem jo bo brez rotape odkril.

Parškat je zavzdihnil, potem je pa stopnicami legel tako udobno, kolikor se je pač dalo.

Rožni venec so končali, toda spat se jim pa ni prav, ni mučilo. Nad eno uro so se pogovarjali, smejali in salili: Janezu se je ena ura zdeli kakor venec.

Slednjič odidejo ženske v zgornje prostore, tudi gospodar in hlapci postrjejo puško. Ko je zagledal nena-

Graduanti šole sv. Jožefa, Joliet, Ill., za leto 1926.

Prva vrsta, od leve na desno stelec, Ferdinand Zadel, Joseph (zgoraj): Edward Stonich, Edward Koludrovich, William Bolte, Matthew Pershe, Edward Skof, John Stefanich, Raymond Koludrovich, Frank Kochevar, Albert Zadel, Matthew Laurich, Martin Troppe, George Rogina, Michael Lobas, John Dragovan.

Tretja vrsta: Catherine F. Bluth, Irene Plut, Mary Bambrick, Anna Stefanich, Margaret Kochevar, Mary Pasdert, Rose Kral, Catherine Zupancich, Anna Kodrich, Mary Jontes, Evelyn Libersher, Angela Terlep, Frances Grgorac.

Cetrtta vrsta: Margaret Mali, Christine Slapničar, Elizabeth Jan, Anna Golob, Helen Kuglich, Johanna Judnich, Mary Vranešich, Helen Zavrsnik, Anna Ázman, Alice Verbich, Catherine Zupancich, Angela Bambrick, Leona Šimec, Helen Zelko, Josephine Klobuchar, Victoria Fedo. (V sredi te vrste sedi Rev. John Plevnik, župnik). Skupaj je 29 deklic in 28 dečkov, največji letnik graduantov v zgodovini označene farne šole.

prošenega gostaca v testu, ga je zgrabila huda jeza.

"Kaj pa delaš tukaj, postopač?" je kričal, "ustrelim te. Kaj vendar počenjaš v testu?"

"Oženil bi se rad," je odvrnil Janez.

"Takega, kot je zdaj, ne marjam," kipa črnooka Tončka od smeha, "če pa se bo osnažil, bom pa drugače govorila."

"Janez, pojdi z menoj v sobo, tam se boš umil in preoblekel," reče Žibert, "in ti Tončka na pravi hitro čaj."

Janez odide z Žibertom v sobo, Tončka pa skoči smeje v kuhičko. Ko se je Janez umil in oblekel Žiberto obliko, je predstavil prav prikupljivega snubca.

Na Svečnico sta bila Tončka in Janez na oklicu in štirinajst dni pozneje je brhka Tončka že gospodinjila pri Bobenčikovih. Na svatbi so marsikatero razdrli na Janezov račun, toda Janez to ni žalilo, ker je bil presečen ob strani svoje zlate Tončke.

Američka zgodovina v juliju.

Dne 1, 2 in 3 julija 1863. — Bitka pri Gettysburgu. Ta odločilna bitka v civilni vojni med federalno vojsko pod generalom George Meade in konfederirano vojsko pod generalom Robert E. Lee, je trajala tri dni — od 1. do 3. julija. Lee je nameraval vdreti v severne države v svrhu, da bi s tem vojsko generala Granta izvabil iz Vicksburga, kjer je Grant obleg eno izmed vojsk južnjakov. Bitka se je odločila v korist federalcem in general Lee se je umaknil. Usoda državljanske vojne je bila s tem porazom odločena. Vojna je še nadaljevala ali od tedaj naprej je stvar konfederancev šla čim dalje bolj na slabše.

Dne 19. novembra 1863 je bilo bojišče pri Gettysburgu posvečeno kot narodno vojaško pokopališče in ob tej priliki je predsednik Lincoln držal svoj proslavljeni gettysburški nagovor (Gettysburg address), mora najkrajši in najmočnejši govor, ki ga je državnik sedaj držal. Vsak Amerikanec se ga je v soli naučil na pamet. V prevodu se ta nagovor glasi:

"Štiri dvajsetletja in sedem let je minulo, kar so naši očetje zaridili na tem kontinentu nov narod, spočet v svobodi in posvečen načelu, da so vsi ljudje bili ustvarjeni enaki.

"Sedaj smo zapleteni v veliko državljansko vojno, ki počaže, da-lj narod tako spočet in tako posvečen more dolgo vtrajati. Sešli smo se tukaj na velikem bojišču te vojne. Prišli smo sem, da posvetimo del tega bojišča kot končno počivališče za one, ki so tukaj žrtvali svoje življenje, da more narod živeti. Je popolnoma primerno in prav, da to storimo.

"Ali, v širšem zmislu, mi ne moremo odmeniti, mi ne moremo posvetiti, mi ne moremo blagosloviti to polje. Junaški možje, živeči in mrtvi, ki so se tukaj borili, so ga posvetili da-leč čez našo moč, da bi kaj dodali ali odjemali. Svet bo le malo zabeležil, niti dolgo se spominjal tega, kar tu pravimo, ali ne more nikdar pozabiti, kar so oni tukaj storili. Bolj je na nas živečih, da bodimo tu posvečeni nedopolnjemu delu, katero so oni, ki so se tukaj borili, dosedaj tako plemenito pospešili. Bolj je na nas, da bodimo tu posvečeni veliki nalogi, ki je pred nami ostala, da od teh počaščenih mrtvev črpano še večjo udanost za ono stvar, za katero so oni dali zadnjo polno mero udanosti; da se mi tukaj svečano zaobljubimo, da ti mrtvi niso umrli zastonji; da ta narod pod Bogom naj ima novo rojstvo svobode; in da vlada od naroda, potom naroda, za narod ne sme zginuti iz sveta."

Dne 2. julija, 1861. — Umočitev predsednika Garfielda. Kmalu po ustoličenju predsednika Garfielda dne 4. marca 1861 je neki zakotni odvetnik iz Chicaga, imenom Charles J.

Guiteau, zaprosil, da bi bil imenovan za ameriškega konzula v Marzelju na Francoskem. Prišel je v Washington, da pospeši rešitev svoje stanje. Imel je le malo političnega vpliva in njegov značaj ni bil ravno tak, da bi se ga kvalificiralo za tako važno službo brez velike politične protekcije. Predsednik je odklonil njegovo prošnjo. Guiteau je bil tako razočaran, da je sklenil umoriti predsednika. Ko je predsednik Garfield, ki je odhajal iz Washingtona na neko vožnjo, vstopil v čakalnico postaje Baltimore and Potomac žezeznice in v spremstvu malo prijateljev, je Guiteau, na katerega ni nihče sumil, pristopil k njemu od zadaj, potegnil revolver in izprožil dva strela. Ena od krogel je zadel predsednika v hrbot in se zasadiла globoko v telesu. Predsednika so pripeljali nazaj v Belo Hišo, kjer je deset tednov visel med življenjem in smrtjo. Kasneje so ga na posebnem vlaku odpeljali v Elberon, N. J., ob atlantski obali. Teden dni je okrevl, ali potem je nastopilo zatruljenje krvi. Mirno je izdahnil dne 19. septembra 1861. Guiteau je bil otožen umora, opravičeval se je z blaznostjo, ali bi le obsojen in obešen v ječi distrikta Columbia dne 30. junija 1862.

Dne 3. julija 1898 — Bitka pri Santiago. Za upravo Španske na otoku Kuba in pomanjanje vsake dobre volje z njenimi strani, da bi zboljšala temo položaj, je privedlo do bitke v Santiago, ki je bila obsojen in obešen v ječi distrikta Columbia dne 30. junija 1862.

Dne 3. julija 1898 — Bitka ob Mononageli, boljše znana pod imenom "Braddockov poraz." Major general Edward Braddock, glavni poveljnik britanske vojske v takozvani francoski in indijanski vojni, z 1200 britanskimi regularnimi vojaki in 1000 kolonialnimi milici, je bil strašno poražen od vojske, obstoječe le 200 Francuzov in 400 Indijancev, v bližini trdnjave Fort Duquesne, kjer se je potem razvilo mesto Pittsburgh. George Washington je bil tedaj Braddockov pobočnik. Washington je Braddocku zmanjšal nasvetoval, naj se posluži indijanske taktike in da streli le iz skritih in zavarovanih postojank. Braddock pa je proti sovražniku kot ladji pod poveljstvom admiralja Sampsona se postavil v vrsto v obliki obvoda in polnoma zapiralo vhod v santiago loko. Meseč dni, dan in noč, so ladje bile na strazi, pričakajoč trenotek, ko španske ladje izstopijo iz luke, da se podajo. Med tem je bila američka kopna vojska 16,000 mož pod generalom Shafterom prepeljana iz Floride na otok Kuba, da pomaga pri osvojitvi mesta Santiago in španskega brodovja. Vojska generala Shaftera je napadla in osvojila zunanje španske trdnjave. Zjutraj v nedeljo dne 3. julija 1898 je Cervera končno odplul iz luke. Njegov namen je bil, da tako planil na ameriško ladjo "Brooklyn," ki je bila najhitrejša izmed ladij v blokadi, da bi jo potopil in na to pobegnil proti zapadu. Špansko brodovje je plulo naprej ob polni pari. "Brooklyn" je stala mirno, dočim so se druge ameriške ladje približale vse okolo španskega brodovja in začela streljati z izbornim uspehom. Tekom pol ure sta dve glavnih španskih ladji goreli. Uro kasneje je bila tretja ladja razbita. Ali najhitrejša španska ladja Cristobal Colon je bila še nedotaknjena. Bila je šest milj daleč od svojih preganja.

Dne 13. julija 1866. — Polovitje prvega atlantičnega kabla. Tega dne je parnik "Great Eastern" odplul iz Valentia na Irskem s prvim uspešnim kablom na krovu, tehtajočim 4.000 ton. Zapustiški konec kabla pri Valentia je parnik plul v zapadni smeri, pri čemur so neprestano odvijali kabel in ga pogrezali na dno morja. Dne 27. julija po štirinajst dnevnih vožnji je parnik priplul v pristanišče Heart's Content na otoku Newfoundland, kjer je bil pričvrščen ameriški konec prvega kabla. Dolgoteka kabla je bila 2300 milj. Uspeha tega zgodovinskega podjetja treba v glavnem pripisati Newyorčanu Cyrus W. Field.

Dne 16. julija 1779. — Nasok na Stony Point v revolucionarni vojni. Stony Point je skalovito predgorje, moleče v reko Hudson pod West Pointom, kakih milj daleč od svojih preganja.

The North American Banking & Savings Company

Edina Slovenska Banka v Clevelandu

TA BANKA JE VASA BANKA.

Denar naložen tujek Vam pomaga da postanete SAMOSTOJNI, Dokler je naložen pri nas Vam vloga vedno viša.

GLAVNI URAD:

6131 St. Clair Ave.

URADNE URE:

Ob delavnikih od 9. do 3. v soboto od 9. do 2. in zvezčer od 6. do 8. v sredo od 9. do 12. Za denarno posiljatev od 6. do 8. pri strankih vratih, ravnen sredno srečer.

SORODNIKOM IN ZNANCIEM

od časa do časa gotovo posiljate denar v starci kraj; To delo izvršimo Vam točno in zanesljivo

COLLINWOODSKA PODRUŽNICA: 15601 Waterloo Rd.

daj trpela. Narod na Jugu še vedno 227 kvotnih priseljeniških viz na razpolago.

F. L. I. S.

PREGLEDOVANJE PRISELJENCEV V INOZEMSTVU.

V dogovoru z dotednjimi inozemskimi vladami je ameriška priseljeniška oblast nastavila svoje uradnike v konzulatih nekaterev evropskih držav v svrhu pregledovanja priseljencev v inozemstvu.

Darovali so: Mrs. Frančiška Bučar, \$2, Mrs. Mary Dolanc, \$1.50; Mrs. Rose Uranich, Miss Jancher, \$1; Mrs. Rose Urbanc, 85 centov. Po 50 centov: Mrs. Mary Baznik, Mrs. Mary Hrovat, Mrs. Frančiška Meglen, Mrs. Agnes Filipek, Mrs. Teresija Besal, Mrs. Mary Setina, Miss Louise Grill, Miss Mary Grill. Mrs. Mary Urbanc, 36 centov, Mrs. Johana Bruder, 30 centov; Mrs. Terezija Ocepak, 25 centov. Skupaj \$11.76.

Zadnji izkaz \$1,954.46
Današnji izkaz 11.76
Skupaj \$1,966.22

Iskrena hvala nabirkali in davalkam.

John Grahek,
blagajnik K. S. K. Jednote.

Poslovno naprodaj v Smilčiji vasi pri St. Jerneju na Dolenjskem v Jugoslaviji, z enonadstropno hišo, z gospodarskimi stavbami in stopatmi, sedanim vrtom v obsegu nad dva joha, njivami, travnikom in z gozdničnimi parcelami v obsegu nad dva in pol joha za kupno ceno tri tisoč dolarjev.

Tudi v Kranju je pod Roženkransko cerkvijo enonadstropna hiša z manjšim vrtom naprodaj.

A. Tavčar,

Pogačarjev trg, 3,
Ljubljana, Jugoslavia.

Toda želodec preveč nebasati je še bolj grda razvada, vsled česar se pojavijo številne zleplice. Osobito v poletnem času je neredno uživanje hrane zelo nevarno; radi tega imejte doma pri rokah Trinerjevo greno vino. To zdravilo je posebno priporočati v poletnem času. Isto odstrani vse slabe snovi iz želodca; povrača zopet redno delovanje in prehavo. "Odkar sem začel jemati Trinerjevo greno vino, se počutim zopet prenovljenega," piše Mr. Feliks Perez v Los Angeles, Calif., 6. junija, 1926. Poskušite to vino še danes. Ako ga nima vaš lekarnar, pisite našemu vašemu državnemu vodniku na: Joseph Triner Co., Chicago, Ill. (Advt.)

SVOJI K SVOJIM! — DRŽITE SE VEDNO TEGA GESLA!

S PRVIM JULIJEM OTVORENA KVOTA ZA NOVO FISKALNO LETO.

Dne 30. junija je bilo končano fiskalno leto 1925-26 in 1. julija se je začelo fiskalno leto 1926-27. Od 1. julija začno ameriški konzuli izdajati priseljeniške vize na račun kvote za novo fiskalno leto. Vsak mesec smejo izdajati kvečjem le desetino letne kvote. Jugoslavška kvota, na pr., znaša 671 na leto in vsak mesec se sme izdajati kvečjem 67 priseljeniških viz. Ljudje, ki so dobili vize, imajo potem še štiri meseca časa, da se vkrcajo. Polovica te kvote pa je rezervirana za one, ki so opravičeni do naskočile levo krilo Konfederancev in zdelo se je, kot da bodo razdrli vse njihove vrste. Ali ravno tedaj se je med Konfederanci pričakal mož, ki je rešil vojsko in si ovekovečil svoje ime; ta mož je bil general Jackson. Njegova brigada petih polkov, obstoječih iz virginjskih vojakov, je bila odrejena, da čuva most pred predhodom Federalcev. Ko je Jackson začul šum bitke na svoji levri strani, hitel je vzbrdo, postavil svoje vojake v vrsto in čakal na napad Federalcev. Ob istem trenotku je nekaj drugih konfederiranih generalov, katerih brigada je bila razkosa in je bežala, obstal tam in z občudovanjem gledal na Jacksonovo linijo 300 mož. Bila je galopiral po reki Bull Run, obkrožen z 200 Francuzov in 400 Indijancev, v bližini trdnjave Fort Duquesne, kjer se je potem razvilo mesto Pittsburgh. George Washington je bil tedaj Braddockov pobočnik. Washington je Braddocku zmanjšal nasvetoval, naj se posluži indijanske taktike in da streli le iz skritih in zavarovanih postojank. Braddock pa je proti sovražniku kot ladji pod poveljstvom admiralja Sampsona se postavil v vrsto v obliki obvoda in polnoma zapiralo vhod v santiago loko. Meseč dni, dan in noč, so ladje bile na strazi, pričakajoč trenotek, ko španske ladje izstopajo iz luke, da se podajo. Med tem je bila američka kopna vojska 16,000 mož pod generalom Shafterom prepeljana iz Floride na otok Kuba, da pomaga pri osvojitvi mesta Santiago in španskega brodovja. Vojska generala Shaftera je napadla in osvojila zunanje španske trdnjave. Zjutraj v nedeljo dne 3. julija 1898 je Cervera končno odplul iz luke. Njegov namen je bil, da tako planil na ameriško ladjo "Brooklyn," ki je bila najhitrejša izmed ladij v blokadi, da bi jo potopil in na to pobegnil proti zapadu. Špansko brodovje je plulo naprej ob polni pari. "Brooklyn" je stala mirno, dočim so se druge ameriške ladje približale vse okolo španskega brodovja in začela streljati z izbornim uspehom. Tekom pol ure sta dve glavnih španskih ladji goreli. Uro kasneje je bila tretja ladja razbita. Ali najhitrejša španska ladja Cristobal Colon je bila še nedotaknjena. Bila je šest milj daleč od svojih preganja.

Da-li je Jugoslavija v starem fiskalnem letu popolnoma izčrpala svojo kvoto, ni še znano. Dne 19. junija je še vedno preostajalo 72 viz na račun kvote. Brkone se je torej fiskalno leto zaključilo, ne da je Jugoslavija popolnoma izčrpala svoje kvote. Od izdanih priseljeniških viz tekem ravnokar mimo fiskalnega leta je bilo 239 za prednosten kvotni priseljenec in 330 za ostale. Italija je

NAZNANILLO IN ZAHVALA

Vsem sorodnikom, prijateljem in znancem naznanjam žalostno vest, da nam je po zelo mučni bolezni smrt iztrgala iz naše stede ljubljeno hčerko in sestro

Mary Piškur

Bogu je izročila svojo blago dujo dne 27. maja, ko je mirno v Gospodoma zaspala in se preselila iz te solzne doline v nebelske višave, kjer ni trpljenja, ne solz.

Rančki je bila rojena dne 12. avg. 1908 v Forest City, Pa. Bila je članica Marijine družbe sv. Jožefa dne 31. maja polegno na slovensko katol. pokopališče sv. Jožefa.

Posebno hvalo izrekamo čast. g. župniku Rev. F. M. Jevniku, ki so spremili iz hiše žalostno začetki in znancem. Dalje se zahvaljuje, ki so prišli ranjko v tako velikem številu pokopiti in moliti za njo. Zahvalimo se vsem darevalec vencic in cvetlic; hvala gre tudi Marijini družbi in dr. sv. Antu, ki so se v tako velikem številu udeležile pogreba. Hvala tudi vsem tistim, ki so brezplačno vozili pri pogrebu in vsem onim, ki ste nam kaj dobrega storili v tem briškem času. Hvala društvi sv. Ane in K. S. K. J. za tako hitro izplačilo posmrtnine! — Vsem skupaj še enkrat hvala; naj bo vsem ljubi Bog stoteri placiš.

Tebi pa, draga, nikdar pozabljena Mary, ki te je Bog tako zgodil vse od nas, kljemo: "Z Bogom! Ljubi Bog nači po deli večni mir in včasih tudi naj ti sveti. Nam bo le edina ta tolaža — da se enkrat snidemo vsi pri ljubljenu Bogu, kjer je prava naša domovina!" — Prosi tamkaj pri Bogu za nas!

Zaljubiči ostali:
JOE, JOHN, FRANK, ALBERT, bratje.
MARY, ROSE, FANNIE, sestre.

V Forest City, Pa., dne 1. julija, 1926.

F. KERŽE,

1142 Dallas Rd., N. E.
CLEVELAND, O.

ANGELČEK

GLASILO MLADINSKEGA ODDELKA K. S. K. JEDNOTE
Izhaia vsako prvo sredo v mesecu.
Naslov uredništva "Angelček": Rev. J. J. Oman, 3547 E. 80th St. Cleveland, Ohio.

KO SEM BILA PRI NJI

Tadeja.

Nekaj dni po materini smrti je bilo. Sneg je naletaval, to pil se je v cestnem blatu in po zne popoldanske mračne sence so jeli legati na stene moje sobe. Velika, temna senca je ležala v moji duši, legla je v srce, ga vznemirila in razbolela.

Hodila sem po sobi in tih žalost je hodila z menom.

Pa je nenadoma, od nekod poklicalo. Prisluhnila sem vase. Tiho in narahlo je poklicala, njen spomin.

"K materi, na njen grob moram!"

Par dni pred smrtno, ko ji je duša počasi romala proti večnosti, mi je rekla:

"Kadar ti bo hudo, pa pridi k meni!" — — —

Oblekla sem se in hotela oditi. Na pragu je stala teta.

"Kam?"

Videla sem v njenih očeh, da ve, kam hočem. Vprašala je le, da je nekaj izpogovorila.

"Grem, saj bom kmalu nazaj." Nasmehniti sem se hotel.

Tesnoba je ležala v tetinah besedah, žalost na obrazu, skrb v očeh.

"Slaba pot je. Morda bo ju tri bolje."

Nisem odgovorila, tiho in hitro sem odšla, da ne bi teta videla mojih skritih in zatajnih solz ...

Ceviji so se vgrezali v sneg, v lužo in blato, a nisem se memila za to. Mati me je klicala, njen spomin me je klical, da me potolaži, ker sem bila žalostna.

Samotno je bilo pokopališče, samotne steze, samotni grobovi, vse pogreznjeni v mrak.

Ni bilo nageljna na materinem grobu. Cvetke, še od dne njenega pokopa, je zakril sneg.

Nagnila sem se h grobu, kot bi poslušala, kaj mi poreče mati.

"Mati! Dobro ti je v tem miru. Mati . . ."

Nasmehnila sem se bolestno in odšla.

Saj kadar je človeku najhuje, bi se nasmejal. V tem smehu je brezizraza bolest . . .

Pri pokopaliških vratih sem se ozirk. Zazdele se mi je, da je mati šepnila. Njen spomin me je spremil do vrat, tu se je poslovil in vrnili. V me pa je prišel mir.

Svetlejša se mi je zdela soba, ko sem stopila vanjo. Skrb v tetinah očeh je izginila in samo ljubezen sem videla v njih. Še bolj topel je bil materin pogled, slike na steni.

In v meni je bilo lahko in svetlo in mirno in lepo, kot bi prišla od izpovedi . . .

Ljubi materin jezik.

Mihatov

Dr. Ljudevit Gaj (1809-1872) je znani med Hrvati in med Slovenci kot eden prvih narodnih probuditeljev. Ljubezen do domače grude in do materinske je bilo gibalo vsemu njegovemu življenjskemu delu. To ljubezen mu je vceplila mati že v zgodnjem mladosti. Zato se je matere najraji spominjal. O materi je še na stara leta pisal:

"Se dobro se spominjam, kako me je učila ljubiti svojega bližnjega in svoj narod, pa ne samo z besedo, ampak tudi z dejaniem. Kot otrok sem videl, kako so hodili mimo naše hiše ubogi kmetje z dela, lačni, bosi in na pol nagi. Zlasti v letu 1817 je bilo hudo, ker je

trla ljudi lakota. A v naši hiši se je nasitilo tedaj vsak dan 20 do 30 lačnih siromakov, mati jim je delila kuhanje jedi in kruha. Ob takih prilikah mi je mati pripovedovala, da je ljudstvo revno in lačno, ker je zapuščeno, ker ga nihče ne pošteje. Velika, temna senca je ležala v moji duši, legla je v srce, ga vznemirila in razbolela.

Hodila sem po sobi in tih žalost je hodila z menom.

Pa je nenadoma, od nekod poklicalo. Prisluhnila sem vase. Tiho in narahlo je poklicala, njen spomin.

"K materi, na njen grob moram!"

Par dni pred smrtno, ko ji je duša počasi romala proti večnosti, mi je rekla:

"Kadar ti bo hudo, pa pridi k meni!" — — —

Oblekla sem se in hotela oditi. Na pragu je stala teta.

"Kam?"

Videla sem v njenih očeh, da ve, kam hočem. Vprašala je le, da je nekaj izpogovorila.

"Grem, saj bom kmalu nazaj." Nasmehniti sem se hotel.

Tesnoba je ležala v tetinah besedah, žalost na obrazu, skrb v očeh.

"Slaba pot je. Morda bo ju tri bolje."

Nisem odgovorila, tiho in hitro sem odšla, da ne bi teta videla mojih skritih in zatajnih solz . . .

Ceviji so se vgrezali v sneg, v lužo in blato, a nisem se memila za to. Mati me je klicala, njen spomin me je klical, da me potolaži, ker sem bila žalostna.

Samotno je bilo pokopališče, samotne steze, samotni grobovi, vse pogreznjeni v mrak.

Ni bilo nageljna na materinem grobu. Cvetke, še od dne njenega pokopa, je zakril sneg.

Nagnila sem se h grobu, kot bi poslušala, kaj mi poreče mati.

"Mati! Dobro ti je v tem miru. Mati . . ."

Nasmehnila sem se bolestno in odšla.

Saj kadar je človeku najhuje, bi se nasmejal. V tem smehu je brezizraza bolest . . .

Pri pokopaliških vratih sem se ozirk. Zazdele se mi je, da je mati šepnila. Njen spomin me je spremil do vrat, tu se je poslovil in vrnili. V me pa je prišel mir.

Svetlejša se mi je zdela soba, ko sem stopila vanjo. Skrb v tetinah očeh je izginila in samo ljubezen sem videla v njih. Še bolj topel je bil materin pogled, slike na steni.

In v meni je bilo lahko in svetlo in mirno in lepo, kot bi prišla od izpovedi . . .

Ljubi materin jezik.

Mihatov

Dr. Ljudevit Gaj (1809-1872) je znani med Hrvati in med Slovenci kot eden prvih narodnih probuditeljev. Ljubezen do domače grude in do materinske je bilo gibalo vsemu njegovemu življenjskemu delu. To ljubezen mu je vceplila mati že v zgodnjem mladosti. Zato se je matere najraji spominjal. O materi je še na stara leta pisal:

"Se dobro se spominjam, kako me je učila ljubiti svojega bližnjega in svoj narod, pa ne samo z besedo, ampak tudi z dejaniem. Kot otrok sem videl, kako so hodili mimo naše hiše ubogi kmetje z dela, lačni, bosi in na pol nagi. Zlasti v letu 1817 je bilo hudo, ker je

naložil dve ladji z dragocenostmi in ju odpodal s starejšima sinovoma preko morja.

Najmlajši sin je pa pohajkal dan za dnem po pivnicah in beznicah in zato mu ni hotel oče zaupati nobenega opravila.

Toda ko je Ivan zvedel, da sta oba brata odpula, je takoj stopil pred očeta in ga prosil, naj vendar tudi njega kam pošlje, da spožira tuje ljudi in dežele in da si sam kaj zasuži.

A oče ga je zavrnil, češ: "Ti bi se pokvaril in morda še nesrečno umri."

Ker se pa sin nikakor ni hotel udati, mu izroči oče ladjo, naloženo z brunami, deskami in lubjem.

Bedasti Ivan odrine od doma in kmalu dohit brata. Tri dni jadra skupaj po sinjem morju; četrti dan pa nastane grozen vihar, ki zanese Ivanovo ladjo daleč proč na neznan otok.

Ivan stopi no suho; mornarjem ukaže čakati, sam pa se poda po ozki stezi v notranjosti otoka. Ko tako hodi in hodi, pride do orjaške gore: gora ni ne iz peska, ne iz kamna, ampak vsa iz najčistejše in najboljše soli.

Ivan se vrne ukaže svojim ljudjem deske in brune pometači v morje, ladjo pa napolnit s soljo. Nato odjadrajo.

Po daljši vožnji dospo do velikega mesta in pristanejo.

Ivan se izkrci in napoti v mesto k carju, da bi si izprosil prešteti pol, ki so nam odločeni, da jih popišemo v življenu. Prav lahko je današnji list zadnji našega življenja, na katerem bo smrt zapisala: Konec, zadosti je!

To pa je v naši moći, da popišemo vsako stran knjige našega življenja, ki nam jo da Bog učakati, z dobrimi deli, da popravimo napake in tudi storjene pregrehe izbrišemo s pokoro iz buke življenja. Blagor človeku, srečen je, kdor na smrtni postelji, ko se mu primoge mrtvačka sveča, brez strahu še enkrat prebere vse pole svojih preteklih dni in veselo čaka, tista strašnega zadnjega dne, v katerem se bo odprla ta knjiga življenja vsemu svetu ter bodo vsi ljudje brali, kaj je kdo dobrega ali hudega v svojem življenju izvršil. Blagor mu, komur bo ta skrivna knjiga življenja na sodni dan pričala, da je nedolžen, ne pa krv, kakor ga je obsodil hudobni svet.

Gorj je pa hudobnežu, hinavcu, cigar skrite hudobije se bodo iz teh knjig na sodni dan vsebuju. Srečen popotnik, čigar knjiga življenja ne bo obsojena z njim vred v večni ogenj in žganja v peku, marveč se bo zlato vezana svetila vekomaj v nebesih. Blagor mu, kdor svojo knjigo skrbno z dobrimi deli popiše in jih pozlati s čistim zlatom prave krščanske ljubezni. On jo bo tamkaj v nebesih vekomaj veselo čital; njegovo ime se bo svetilo v knjigi večnega življenja.

Deca, vse, kar se dobrega učite, bo zapisano v to vašo knjigo. Kar dobrega v šoli znamudite, boste brali po smrti v večnosti. Bodite pridni in učite se prav skrbno, da bo vsak dan zlato popisana ena stran v knjigi življenja.

Sol.
Ruska pravljica.
V nekem mestu je živel trgovec, ki je imel tri sinove; najstarejšemu je bilo ime Teodor, srednjemu Vasilij, najmlajšemu pa so rekel bedasti Ivan.

Trgovec je živel razkošno, v tuje dežele se je vozil na lastnih ladjah in je trgoval z raznovrstnim blagom. Nekoč je

naložil dve ladji z dragocenostmi in ju odpodal s starejšima sinovoma preko morja.

Najmlajši sin je pa pohajkal dan za dnem po pivnicah in beznicah in zato mu ni hotel oče zaupati nobenega opravila.

Toda ko je Ivan zvedel, da sta oba brata odpula, je takoj stopil pred očeta in ga prosil, naj vendar tudi njega kam pošlje, da spožira tuje ljudi in dežele in da si sam kaj zasuži.

A oče ga je zavrnil, češ: "Ti bi se pokvaril in morda še nesrečno umri."

Ker se pa sin nikakor ni hotel udati, mu izroči oče ladjo, naloženo z brunami, deskami in lubjem.

Bedasti Ivan odrine od doma in kmalu dohit brata. Tri dni jadra skupaj po sinjem morju; četrти dan pa nastane grozen vihar, ki zanese Ivanovo ladjo daleč proč na neznan otok.

Ivan stopi no suho; mornarjem ukaže čakati, sam pa se poda po ozki stezi v notranjosti otoka. Ko tako hodi in hodi, pride do orjaške gore: gora ni ne iz peska, ne iz kamna, ampak vsa iz najčistejše in najboljše soli.

Ivan se vrne ukaže svojim ljudjem deske in brune pometači v morje, ladjo pa napolnit s soljo. Nato odjadrajo.

Po daljši vožnji dospo do velikega mesta in pristanejo.

Ivan se izkrci in napoti v mesto k carju, da bi si izprosil prešteti pol, ki so nam odločeni, da jih popišemo v življenu. Prav lahko je današnji list zadnji našega življenja, na katerem bo smrt zapisala: Konec, zadosti je!

To pa je v naši moći, da popišemo vsako stran knjige našega življenja, ki nam jo da Bog učakati, z dobrimi deli, da popravimo napake in tudi storjene pregrehe izbrišemo s pokoro iz buke življenja. Blagor mu, komur bo ta skrivna knjiga življenja ne bo obsojena z njim vred v večni ogenj in žganja v peku, marveč se bo zlato vezana svetila vekomaj v nebesih. Blagor mu, kdor svojo knjigo skrbno z dobrimi deli popiše in jih pozlati s čistim zlatom prave krščanske ljubezni. On jo bo tamkaj v nebesih vekomaj veselo čital; njegovo ime se bo svetilo v knjigi večnega življenja.

Deca, vse, kar se dobrega učite, bo zapisano v to vašo knjigo. Kar dobrega v šoli znamudite, boste brali po smrti v večnosti. Bodite pridni in učite se prav skrbno, da bo vsak dan zlato popisana ena stran v knjigi življenja.

Sol.
Ruska pravljica.
V nekem mestu je živel trgovec, ki je imel tri sinove; najstarejšemu je bilo ime Teodor, srednjemu Vasilij, najmlajšemu pa so rekel bedasti Ivan.

Trgovec je živel razkošno, v tuje dežele se je vozil na lastnih ladjah in je trgoval z raznovrstnim blagom. Nekoč je

"Poceni, veličanstvo! Dve meri soli za eno mero zlata in eno mero srebra."

Car je s ceno zadovoljen in kupi vso zlogo soli. Bedasti Ivan naloži svojo ladjo z zlatom in srebrom in pričakuje samo še ugodnih vetrov, da bi odplul proti domu.

Car je imel tudi čudovito lepo hčer, ki je na vso moč želela ogledati si tujo ladjo. Ko car ugodi njeni želji, skliče caričina vse svoje strežnice, dojilje in služabnike in počuti ž njimi na ladjo. Ivan ji vse razkazuje in z imenom imenuje — jambor, jadra, vrvi — ter jo končno povabi v kajuto; svojim ljudem pa ukaže hitro dvigniti sidro, razpeti jadra in odpluti.

Ker je bil veter ugoden, je ladja bliskoma drsela naprej. Ko so bili že daleč od brega, stopi caričina na krov in silno zajeka. Ivan jo tolaži in prosi, naj nikar ne joka, in ker ji je brhek fant ugajal, ga je uboga.

In tako jadra bedasti Ivan s caričino po sinjem morju daje.

Cez nekaj nekaj časa naložita nanj njegova brata. Ko slišita o njegovi sreči, ju pogradi zavist: stopita na njegovo ladjo, ga zgrabitva in vržeta v morje

The Sculptor.

On the plateau of a mountain range in Spain arose majestically an ancient monastery surrounded by a grove of pine trees which enshrouded with their somber foliage the house of prayer, the turrets and galleries of which could be seen far and wide over the surrounding country. In the valley below, cozily nestled among groves and vineyards, was a little village and around it a little rivulet wandered like a silver thread, losing itself in the distance.

Among the monks who lived in the monastery was a young man by the name of Norbert, an excellent sculptor whose artistic faculties enabled him to give life to his ideals in marble, granite and stone. He was also well versed in the art of painting and his Madonnas and Saints were eagerly purchased and adorned many a church and chapel.

Norbert was very pious and cherished a tender devotion to the Blessed Virgin whom he called his mother. The monks loved the young artist because of his amiability and the sweetness of his character. Like every artist Norbert was something of a dreamer, and at the close of day, when the sun was slowly sinking behind the western hills and its golden rays seemed to reach out to kiss the monastery good-bye, he would stand on the terrace, his eyes fixed on the sky until the last glow of the sunset had disappeared.

The monastery chapel had become too small for the increasing number of monks and the latter decided to build a large church, worthy of the greater glory of God and their holy order. They engaged hundreds of workmen and opened a large quarry on the slope of the mountain, from which they extracted immense blocks of the most beautiful granite. The monastery became a great center of activity and people came from far and near to see the new temple of God which was to be a marvel of architectural beauty.

In those times of faith, everyone was happy to contribute his share to the erection of a church and as many were not blessed with the goods of this world they would offer instead, their services, working for the glory of God without demanding recompense other than the blessing of God and their daily bread. Thus hundreds of stonemasons were busy hewing the blocks of granite into shape, not knowing what place in the building the stone would occupy, or whether it would be seen by the faithful, but assured that God would behold it, as well as the pious intention of him who thus contributed to this holy work.

The monks took a lively interest in the progress of the work and everyone lent his assistance according to his ability. Every point regarding the building had been settled, the monks differing on but one subject and this the patron saint under whose protection the church was to be placed.

One evening when they were all gathered on the terrace of the monastery the Prior, who was a man of action and great common sense, spoke to them saying:

"My dear brethren, it is time that we decide under whose invocation we shall place our new church, and therefore I wish that, according to his dignity, and age in religion, everyone express his opinion freely, while I reserve to myself the right to make the first proposal and to give the final decision. In my opinion it behooves us to consecrate the church to St. Jerome, the foun-

der of our order, otherwise the faithful would conceive a mean opinion of the great doctor of the Church and the Saint himself might resent it to our great disadvantage."

Then the Sub-Prior spoke as follows:

"The holiest saints are only a faint reflection of Christ, their model and pattern. If you will follow my opinion you will consecrate the church to a title of our Lord Jesus Christ, the Redeemer of the world and Source of all sanctity."

Father Alexander, over a hundred years old and so bent and shrivelled with age that his habit hung in great folds and pleats, was the next to speak.

"I propose the Eternal Father," said he with faltering voice. "He created the world and for over four thousand years mankind looked up to Him alone in veneration."

Then followed a monk of about thirty years of age, a man of firm features, who said in an imperative tone:

"For my part I would choose St. Gregory the Pope, who was certainly great and powerful. He understood that material strength, like all other powers emanating from God, is the most efficacious means of action in the hands of His servants. Gregory resorted to action and thus saved mankind and raised the power of the Church to a higher pitch than emperors and kings have ever done."

Next in order came the Brother Gardener.

"As to myself," he ventured to say: "I would dedicate the church to St. Fiacro, because this saint had been very unfortunate and had only two things at heart in life, namely, to fulfill his duties and to live continually in the grace of God. And as the majority of the people are unfortunate it behoves us to propose to their imitation an example of such virtues as are within reach of their capacities and intelligence."

At this moment peasant came up the path leading to the monastery, carrying a child on his shoulders like St. Christopher. The Prior, looking down from the terrace, asked him to halt a moment and said to him diplomatically:

"If you were rich enough to build a church, to whom would you dedicate it?"

"Well," said the peasant, "with respect to God, the Blessed Virgin and the other saints, I would choose St. Isidore the Farmer, because it is he who impresses me with the greatest confidence. I prefer him to all others, because he has cured my cow and has helped me to find three chickens which had gone astray."

After a while a young woman appeared, coming around the corner. She was neatly clad and in her arms she held a child, while she led a little boy by the hand. To her the Prior put the same question he had asked the peasant. Without hesitating one moment the woman answered:

"I would dedicate the church to the Mother of God."

"Why?" asked the Prior.

"Because she is our mother," came the reply.

Norbert had been silent up to this time. He had been watching the sunset, noting the changing colors on the fleecy clouds from bright red into purple and then into a dark gray. When he heard the woman's answer, he exclaimed:

"Well, done, Senora! To Mary the temple should be dedicated, but not to Mary, the Mother of God, but to Mary, the Blessed Virgin, for through Her Immaculate Conception she was exempt from all human passion. For this reason she is above all mankind and has been

made worthy to become the Mother of God."

Then arose the Procurator of the monastery and said:

"Brethren, believe me, neither to God the Father, nor to the Son, nor to the Holy Ghost neither to St. Jerome nor to St. Gregory, to St. Fiacro, nor to St. Isidore should the temple be dedicated. Place it under the patronage of St. Maurice and you will do the right thing."

"Why?" asked the Prior with astonishment.

"Because he is the patron of the noble duke whose subjects we are," replied the Procurator. "It will please the duke and by gaining his good graces he may be less inclined to burden us with heavy taxes as he has done heretofore."

"But St. Maurice is an obscure saint without a history. What did he do and what do they say of him?"

"I admit that little is known about him, except that he was a soldier," said the Procurator, "but he must have been a good man else he would not be in the calendar."

"That is true," said Father Theobald.

"What concerns us, after all," said the Procurator, "is the fact that the best saint for us is the one who is apt to give us the best results. After all, every church is erected to the greater glory of God. I insist that St. Maurice be chosen as patron of the church, all the more so since apart from showing our respect to the feudal lord, we are at liberty to adorn our temple with as many statues and pictures of Saints as we like."

After a lively discussion of the subject, the opinion of the Procurator prevailed. It was decided to erect over the main entrance a statue of St. Maurice; a little higher above, that of the Blessed Virgin, and on the gable, above the latter, a high figure of Christ Crucified.

Father Norbert received the order to execute these three statues. He did not like the choice of St. Maurice and therefore he went about the work with poor grace. Knowing nothing about the Saint's life except that he had been a soldier, the sculptor represented him as a knight in order to please their feudal lord. He encased him in a coat of mail, straight and stiff, the hands covered with gauntlets and devoutly joined before his breast. This statue was finished in a short time.

Then Father Norbert endeavored to carve out of one huge block of granite the emaciated form of the Crucified, with projecting ribs, broken knee caps, distended arms, inclined head and the blood flowing from His body like so many rivulets. The dying Christ was the personification of all woe, of all moral and physical tribulation, but at the same time his face reflected the utmost resignation in His dire sufferings.

But though Norbert gave this task his greatest care and attention, working with religious fervor, during the long solitary hours of labor his thoughts would fly to the projected image of the Blessed Virgin, for which he reserved the highest efforts of his art and of his love.

"Now, my son," said the Prior to the artist, "may God guide your hands, that you may give us a good likeness of the Blessed Mother as she holds in her arms the Infant Jesus."

"But," answered the sculptor, "would it not be preferable to present Her under the form most pleasing to the faithful?"

"Undoubtedly," rejoined the Prior, "is it not her greatest privilege to be the Mother of God?"

"Yes," answered Norbert,

"but I believe to honor her more by representing Her, not in Her glory, but in the act of practicing the virtues which are the origin and source of that same glory."

"My son," interrupted the Prior, "your way of reasoning is very strange. As for the rest, I command you to do as you are told."

Norbert did not obey. During the whole time he was engaged in his work, he would not permit anyone to see the statue under the pretext that the remarks and criticisms of the brethren would only confuse his ideas. Thus left alone with his ideals he represented the Blessed Virgin as he had Her in his mind.

Tall, and wrapt in a large cloak, her head slightly inclined towards the earth, the Immaculate Virgin seemed to hold out to poor, miserable humanity her hands which were eager to bless and caress. The body was cut only in rough outlines, but the face was handsome, the eyes looked down with so much tenderness, she smiled with such a sad sweetness, the position of the hands was so mystical, so holy, so indulgent that the very light of the beautiful image tended to melt the heart of him who beheld it and to move him to pray, to weep — to become a saint.

When the monks saw it there was a unanimous cry of admiration. The Prior called it marvellous, but because of his disobedience Norbert was condemned to fast on bread and water for a month.

The crucifix, the statue of the Blessed Virgin and that of St. Maurice were raised to their respective places. The church was nearly completed, and two towers, flanking the portal on either side, rose towards the sky. Animated by a holy zeal for the beauty of the house of God, Norbert spent his days on the roof amid the lofty forest of granite. One evening, when he was overcome by the spirit of melancholy, he decided to remain all night under the starry sky, that he might give freeboot to his dreams and observe the fantastic play of the moonlight among the columns, rosettes and arches.

He was standing on a platform of one of the towers, the balustrade of which had not yet been completed. Carelessly leaning forward in order to see whether he could discern the hands of the Blessed Virgin which extended from the niche below, his foot slipped, he lost his equilibrium and with a cry of anguish he fell into space.

In his fall he bumped against a beam of the scaffolding, and rebounding from it was hurled against the crucifix that crowned the facade. In the agony of his heart he clung instinctively to the figure of Christ, while his body hung suspended in the air. Thus face to face with the Crucified, his hair standing on end through fear, the poor monk in his despair entreated Christ to save him. Then he cried aloud with all his might, but the good monks heard him not, for they were all in bed, sleeping the sleep of the just, and at peace with God and the world.

Thus face to face with the Crucified, his hair standing on end through fear, the poor monk in his despair entreated Christ to save him. Then he cried aloud with all his might, but the good monks heard him not, for they were all in bed, sleeping the sleep of the just, and at peace with God and the world.

Compare the diletant manner of the society girl, glancing over the latest novel, with that of eager longing of Lucy Larcom, after a long, hard day's work in a mill, or of Louisa M. Alcott, reading at night, snatching the coveted odd moments to store up treasure which would make her life richer and the womanhood more glorious. When Webster was a boy, books were scarce, and so precious that he never dreamed that they were to be read only once, but thought they ought to be committed to memory, or read and reread until they became a part of his life.

That is the kind of reading that counts, that makes mental fiber and stamina.

the face of Christ, illuminated by the moonlight, assumed an air of severity. Then his strength gave way and he fell.

"Help me, Holy Virgin," cried Norbert, in the next moment he landed, without harm or injury, in the extended hands of the Virgin which she had mercifully lifted up to receive him. Feeling a sense of security, and exhausted as he was, Norbert fell asleep like a child in a cradle. At sunrise the monks discovered him in his lofty couch and they brought long ladders to free him, but he was still asleep.

"Why did you wake me up?" said he.

Norbert revealed to no one the dream he had in the arms of the Virgin, nor what her pure lips had whispered to him. But from that night on, he showed an extraordinary devotion to the Crucified Saviour, and lived ever afterwards in great austerity and holiness.

The Crusader's Almanac.

No Time Like the Present

If you're told to do a thing
And mean to do it really,
Never let it be by halves;
Do it fully, freely.

Do not make a poor excuse,
Waiting, weak, unsteady;
All obedience worth the name
Must be prompt and ready.

If you're told to learn a task,
And you should begin it,
Do not tell your teacher: "Yes,
I'm coming in a minute."

Waste not moments nor your words
In telling what you could do
Some other time; the present is

For doing what you should do.

Don't do right unwillingly,
And stop to plan and measure
'Tis working with the heart and soul
That makes our duty pleasure.

Phoebe Cary.

Valuable Reading.

To get the full value of a good book, one must come to it with a thirst for knowledge, with a determination to pluck the heart out of it. He must approach it as a student approaches a great picture which he has crossed continents to see.

Contrast the light, flippant, halfhearted way in which many boys glance through a book, with that of Lincoln, who works early and late during the first five days in the week, that he may get sufficient time on Saturday to borrow a covenanted volume which he has heard that some one in the wilderness many miles away possesses. How eagerly paragraph, as if he might never get a chance to look at it again, and as if everything depended upon his memory to reproduce the precious volume, were it to be burned or lost to the world.

When was beef the highest? When the cow jumped over the moon.

What evidence have we that Adam and Eve used molasses? Because they raised Cain.

What is the difference between a paper dollar and a silver quarter? Seventy-five cents.

When you burn your hand what three authors do you say? Dickens, Howitt, Burns.

Which is right. Five and six is thirteen or five and six are thirteen? Neither. Eleven.

What has teeth but can't bite? A rake.

What has legs but can't walk? A table.

What has a mouth but doesn't eat with it? A river.

Where did you go on your twelfth birthday? Into your thirteenth.

If you go for ten cents worth of long tin tacks, what do you get them for? For ten cents.

When a boy falls in the water what is the first thing he does? Gets wet.

The kind of reading which Lincoln did, strengthens the mind instead of weakening and demoralizing it as much modern reading does. It stretches the grasp of thought so that it can seize and hold broader subjects and it cultivates, to a remarkable degree, the power of concentration, without which nothing of value can be accomplished. It buttresses the mind on every side, braces the memory, stimulates the intellect and increases a hundredfold the power and ability of the reader.

Catholic Standard & Times.

Others.

Lord, help me to live from day to day
In such a self-forgetful way
That even when I kneel to pray,
My prayers shall be for others.

Help me in all the work I do
To ever be sincere and true,
And know that all I do for you
Must needs be done for "Others."

Let self be crucified and slain
And buried deep; and all in vain,
Its efforts be to rise again
Unless to live for "Others."

And when my work on earth is done
And my new work in Heaven's begun,
May I forget the crown I've won,
While thinking still of "Others."

"Others," Lord, yes, "Others!"
Let this my motto be,
Help me to live for "Others"—
For then I live for Thee.

Some Good Riddles.

Sent in by W. H. Treuer.
What goes from one town to another without moving? A road.

What is the first man mentioned in every book? Chap. 1.

Why can't a man think of the future on his wife's birthday? He has to think of the present.

What can you put in a barrel that makes it lighter? Holes.

Why is a dog that is lame in one leg a good multiplier? He puts down three and carries one.

What is that which is often taken to the table, frequently cut, but never eaten? A pack of cards.

What occurs once in a minute but not once in a thousand years? The letter m.

What is that which cannot go up a chimney up or down a chimney up but can go down a chimney down or up a chimney down? An umbrella.

When was beef the highest? When the cow jumped over the moon.

What evidence have we that Adam and Eve used molasses? Because they raised Cain.

What is the difference between a paper dollar and a silver quarter? Seventy-five cents.

When you burn your hand what three authors do you say? Dickens, Howitt, Burns.

Which is right. Five and six is thirteen or five and six are thirteen? Neither. Eleven.

What has teeth but can't bite? A rake.

What has legs but can't walk? A table.

LIFE AND LABORS

of
Rt. Rev. FREDERIC
BARAGA,

First Bishop of Marquette, Mich.

By
P. CHRYSOSTOMUS VERWYST.
O. P. M.
of Los Angeles, Cal.

The poor bishop perspired freely, notwithstanding the great cold. They kept walking on through the virgin forest until noon, the walking being very fatiguing to the good bishop. At noon they kindled a fire and cooked tea, and this tea and a piece of bread was their dinner. After dinner they resumed their journey and by evening reached the wigwam of an Indian chief, they having traveled twenty miles that day. Bishop Baraga "passed the nights passably well, thanks to his double blanket and the care of his guides." The wigwam was an old, abandoned one, which was totally open on top and had no door. The reader may imagine what a comfortable night Bishop Baraga spent in such a place after his hard day's travel.

Bishop Baraga remained in St. Ignace eight days. All, both priests and people, were glad that the bishop had come, for on Sunday he confirmed 90 persons, whom he would never have found there in summer. In large dioceses the confirming of 90 persons is nothing extraordinary, but at that time and in that sparsely settled diocese such a number was considerable. Among the confirmed were several adults and old people. The good bishop thanked God for having enabled him to make that winter journey on foot in order to confer the holy Sacrament of Confirmation on those good people.

They halted and made preparations for camping. The guides shoveled the snow away a little with their snow-shoes, then brought spruce boughs and spread them on the snow, and that was the bishop's bed for the night. Then they chopped some wood and made a large fire, for it was very cold under the open sky, especially as his underclothes were all wet from perspiration after his tiresome walk. Having said his office and taken his tea, Bishop Baraga lay down in the name of God on his cold bed and slept a little from time to time, with no roof over-head, but the starry canopy of heaven.

Finally, the third day of his journey dawned. He was in hopes of reaching the mission of St. Ignace by noon, for he felt very tired. He remarks:

"How old age has affected me! Formerly, when I was as yet a missionary at Lake Superior, I could travel continuously for weeks without feeling fatigued. Now a journey of two or three days tires me out."

Early in the morning, as soon as they could see sufficiently to walk, they started, and by half-past ten they emerged out of the forest, in which they had been traveling since they left the Sault, and arrived at Lake Huron, which was entirely covered with ice. From this point they could see the country about the mission of St. Ignace, from which they were still fifteen miles away.

They had walked but a short distance on the ice when a most welcome sight greeted their eyes. Over twenty tastefully decorated sleighs came from Point St. Ignace and Mackinac traveling with great speed to meet the bishop. The good people had learned the time of his intended arrival and so they

set out in season to meet their beloved bishop and escort him in triumph to St. Ignace.

When they drove up they alighted from their sleighs, and, kneeling down on the ice, implored the episcopal benediction, which the good bishop gave them with a heart full of emotion. And now followed mutual salutations and acts of kindness. Everyone wished him to partake of the refreshments they had brought along, which was done by the weary travelers. Then all got on their sleighs, and swiftly traveled over the smooth ice toward St. Ignace, where they soon arrived. Father Pier rang the church bell, at which the people assembled in the church and received the episcopal blessing.

Bishop Baraga remained in St. Ignace eight days. All, both priests and people, were glad that the bishop had come, for on Sunday he confirmed 90 persons, whom he would never have found there in summer. In large dioceses the confirming of 90 persons is nothing extraordinary, but at that time and in that sparsely settled diocese such a number was considerable. Among the confirmed were several adults and old people. The good bishop thanked God for having enabled him to make that winter journey on foot in order to confer the holy Sacrament of Confirmation on those good people.

They halted and made preparations for camping. The guides shoveled the snow away a little with their snow-shoes, then brought spruce boughs and spread them on the snow, and that was the bishop's bed for the night. Then they chopped some wood and made a large fire, for it was very cold under the open sky, especially as his underclothes were all wet from perspiration after his tiresome walk. Having said his office and taken his tea, Bishop Baraga lay down in the name of God on his cold bed and slept a little from time to time, with no roof over-head, but the starry canopy of heaven.

Finally, the third day of his journey dawned. He was in hopes of reaching the mission of St. Ignace by noon, for he felt very tired. He remarks:

"How old age has affected me! Formerly, when I was as yet a missionary at Lake Superior, I could travel continuously for weeks without feeling fatigued. Now a journey of two or three days tires me out."

Early in the morning, as soon as they could see sufficiently to walk, they started, and by half-past ten they emerged out of the forest, in which they had been traveling since they left the Sault, and arrived at Lake Huron, which was entirely covered with ice. From this point they could see the country about the mission of St. Ignace, from which they were still fifteen miles away.

They had walked but a short distance on the ice when a most welcome sight greeted their eyes. Over twenty tastefully decorated sleighs came from Point St. Ignace and Mackinac traveling with great speed to meet the bishop. The good people had learned the time of his intended arrival and so they

set out in season to meet their beloved bishop and escort him in triumph to St. Ignace.

When they drove up they alighted from their sleighs, and, kneeling down on the ice, implored the episcopal benediction, which the good bishop gave them with a heart full of emotion. And now followed mutual salutations and acts of kindness. Everyone wished him to partake of the refreshments they had brought along, which was done by the weary travelers. Then all got on their sleighs, and swiftly traveled over the smooth ice toward St. Ignace, where they soon arrived. Father Pier rang the church bell, at which the people assembled in the church and received the episcopal blessing.

Bishop Baraga remained in St. Ignace eight days. All, both priests and people, were glad that the bishop had come, for on Sunday he confirmed 90 persons, whom he would never have found there in summer. In large dioceses the confirming of 90 persons is nothing extraordinary, but at that time and in that sparsely settled diocese such a number was considerable. Among the confirmed were several adults and old people. The good bishop thanked God for having enabled him to make that winter journey on foot in order to confer the holy Sacrament of Confirmation on those good people.

They halted and made preparations for camping. The guides shoveled the snow away a little with their snow-shoes, then brought spruce boughs and spread them on the snow, and that was the bishop's bed for the night. Then they chopped some wood and made a large fire, for it was very cold under the open sky, especially as his underclothes were all wet from perspiration after his tiresome walk. Having said his office and taken his tea, Bishop Baraga lay down in the name of God on his cold bed and slept a little from time to time, with no roof over-head, but the starry canopy of heaven.

Finally, the third day of his journey dawned. He was in hopes of reaching the mission of St. Ignace by noon, for he felt very tired. He remarks:

"How old age has affected me! Formerly, when I was as yet a missionary at Lake Superior, I could travel continuously for weeks without feeling fatigued. Now a journey of two or three days tires me out."

Early in the morning, as soon as they could see sufficiently to walk, they started, and by half-past ten they emerged out of the forest, in which they had been traveling since they left the Sault, and arrived at Lake Huron, which was entirely covered with ice. From this point they could see the country about the mission of St. Ignace, from which they were still fifteen miles away.

They had walked but a short distance on the ice when a most welcome sight greeted their eyes. Over twenty tastefully decorated sleighs came from Point St. Ignace and Mackinac traveling with great speed to meet the bishop. The good people had learned the time of his intended arrival and so they

set out in season to meet their beloved bishop and escort him in triumph to St. Ignace.

When they drove up they alighted from their sleighs, and, kneeling down on the ice, implored the episcopal benediction, which the good bishop gave them with a heart full of emotion. And now followed mutual salutations and acts of kindness. Everyone wished him to partake of the refreshments they had brought along, which was done by the weary travelers. Then all got on their sleighs, and swiftly traveled over the smooth ice toward St. Ignace, where they soon arrived. Father Pier rang the church bell, at which the people assembled in the church and received the episcopal blessing.

Bishop Baraga remained in St. Ignace eight days. All, both priests and people, were glad that the bishop had come, for on Sunday he confirmed 90 persons, whom he would never have found there in summer. In large dioceses the confirming of 90 persons is nothing extraordinary, but at that time and in that sparsely settled diocese such a number was considerable. Among the confirmed were several adults and old people. The good bishop thanked God for having enabled him to make that winter journey on foot in order to confer the holy Sacrament of Confirmation on those good people.

They halted and made preparations for camping. The guides shoveled the snow away a little with their snow-shoes, then brought spruce boughs and spread them on the snow, and that was the bishop's bed for the night. Then they chopped some wood and made a large fire, for it was very cold under the open sky, especially as his underclothes were all wet from perspiration after his tiresome walk. Having said his office and taken his tea, Bishop Baraga lay down in the name of God on his cold bed and slept a little from time to time, with no roof over-head, but the starry canopy of heaven.

Finally, the third day of his journey dawned. He was in hopes of reaching the mission of St. Ignace by noon, for he felt very tired. He remarks:

"How old age has affected me! Formerly, when I was as yet a missionary at Lake Superior, I could travel continuously for weeks without feeling fatigued. Now a journey of two or three days tires me out."

Early in the morning, as soon as they could see sufficiently to walk, they started, and by half-past ten they emerged out of the forest, in which they had been traveling since they left the Sault, and arrived at Lake Huron, which was entirely covered with ice. From this point they could see the country about the mission of St. Ignace, from which they were still fifteen miles away.

They had walked but a short distance on the ice when a most welcome sight greeted their eyes. Over twenty tastefully decorated sleighs came from Point St. Ignace and Mackinac traveling with great speed to meet the bishop. The good people had learned the time of his intended arrival and so they

set out in season to meet their beloved bishop and escort him in triumph to St. Ignace.

When they drove up they alighted from their sleighs, and, kneeling down on the ice, implored the episcopal benediction, which the good bishop gave them with a heart full of emotion. And now followed mutual salutations and acts of kindness. Everyone wished him to partake of the refreshments they had brought along, which was done by the weary travelers. Then all got on their sleighs, and swiftly traveled over the smooth ice toward St. Ignace, where they soon arrived. Father Pier rang the church bell, at which the people assembled in the church and received the episcopal blessing.

Bishop Baraga remained in St. Ignace eight days. All, both priests and people, were glad that the bishop had come, for on Sunday he confirmed 90 persons, whom he would never have found there in summer. In large dioceses the confirming of 90 persons is nothing extraordinary, but at that time and in that sparsely settled diocese such a number was considerable. Among the confirmed were several adults and old people. The good bishop thanked God for having enabled him to make that winter journey on foot in order to confer the holy Sacrament of Confirmation on those good people.

They halted and made preparations for camping. The guides shoveled the snow away a little with their snow-shoes, then brought spruce boughs and spread them on the snow, and that was the bishop's bed for the night. Then they chopped some wood and made a large fire, for it was very cold under the open sky, especially as his underclothes were all wet from perspiration after his tiresome walk. Having said his office and taken his tea, Bishop Baraga lay down in the name of God on his cold bed and slept a little from time to time, with no roof over-head, but the starry canopy of heaven.

Finally, the third day of his journey dawned. He was in hopes of reaching the mission of St. Ignace by noon, for he felt very tired. He remarks:

"How old age has affected me! Formerly, when I was as yet a missionary at Lake Superior, I could travel continuously for weeks without feeling fatigued. Now a journey of two or three days tires me out."

Early in the morning, as soon as they could see sufficiently to walk, they started, and by half-past ten they emerged out of the forest, in which they had been traveling since they left the Sault, and arrived at Lake Huron, which was entirely covered with ice. From this point they could see the country about the mission of St. Ignace, from which they were still fifteen miles away.

They had walked but a short distance on the ice when a most welcome sight greeted their eyes. Over twenty tastefully decorated sleighs came from Point St. Ignace and Mackinac traveling with great speed to meet the bishop. The good people had learned the time of his intended arrival and so they

ZAHVALA.

Povodom smrti naše iškreno ljubljene matere.

MARIJE KRANJEC

ki je dne 23. junija v 78. letu svojega življenja mirno v Gospodu zaspala, nam je došlo od številnih znancev in prijateljev toliko izrazov zahvala v teh dneh naše velike žalosti, da se zato vaem tem potom iškreno zahvaljujemo. Posobno hvale izrekamo družinam: Kaluža, Skulj, Hiti, Wallant, Smrkovič, ter Miss Caroline Kranec in Mrs. Lawrence Frank za darovane vence. Mrs. Michelich, Mrs. Smith, Mrs. Karlic, Mrs. Choiak in njihovim družinam za tolažbo in pomoč v bojnici naše blagopodobnico. Naši žalilci: Mrs. Zupnik, Father Bombach za obiske v bolezni, za tolažilne bose in obrede pri pogrebu.

Vsem znancem in prijateljem pa priporočamo naše blago, ne pozabimo mater v blag spomin in pobobo molitev. Naj mirno počiva v Gospodu!

Zahvaljuji ostali:

FRANK KRANČ, sin in družina,
Mrs. TEREZIJA PAULIC, hči in družina,
Mrs. JOSIPINA ADAMIC, hči in družina,
V Barberton, Ohio, dne 9. julija, 1926.

POZIV NA VELIKI IZLET
PIK-NIK,

koji prireduje

HRV. PJEV. DR. "JAVOR"

PITTSBURGH, PA.

NA THOMAS FARMI,

MIDDLE ROAD

DORSEYVILLE, PA.

U NEDJ. 18. SRPNJA (JULY), 1926

PROGRAM :

1. Biezanje	djevojčice od 10 do 16 godina
2. Biezanje	dječaci od 10 do 16 godina
3. Biezanje	odrasle ženske
4. Biezanje	odrasli muškarci
5. Biezanje u vremcu	muškarci
6. Skok u daljinu	muškarci

II. DIO:

1. Ženske brzinom zabijaju sime čavliće u mekano drvo.
2. Ženske bježe sa jajetom u žlici.

III. DIO:

1. Muškarci, jedjenje udovine (salame).
2. Dva najjača muškarca, vijanje podlažnice.
3. Dvije grupe najjačih muškaraca, vučenje konopa.

IV. DIO:

1. Dječaci, utakmica u jedjenju kolača (pie).
2. Igranje duraka, na karte, za prvenstvo.

DIJELITI CE SE PO DVJE NAGRADA ZA SVAKU UTAKMICU.

Izigrati će se jedno živo jagnje.

Osim ovoga, biti će još mnogo zanimljivih narodnih igara, koje se nije vidjelo do danas na nijednom našem Pikniku. — Zahvale će biti svakojakе u izobilju, po stoga ne bi smjel niti ko izostavio od ovog izleta. Biti će mlade pojene janjetine, kao i drugog zaknska.

ULAZNICA 50 CENTI PO OSOBI.

DOBRO NAM DOŠLI SVI!

ODBOR.

U 10 sati izjutra trokovi će uzimati izletnike pred Javoraškim Domom, 822 N. Canal St. — U 11 sati trokovi će biti pred Hrv. Domom u Etsi. Trokovi će također obići 44 i 45 ulici u Pittsburghu, Pa.

VOZNJA NA TROKOVIMA BESPLATNA

Samo 30 dni

ZASTONJ

12 KRSNIH ZBIRK
REKORDOV (PLOSC)
100 IGEL

v zakon

Slovečim "Regal"

nosilnim fonografom

\$35.00

Zgodovinska slika iz XVII. stoletja.
Spisal Ksaver Meško.

(Nadaljevanje)

Zaman je mirila gosposka tudibre. Brez uspeha so svadili in prosili razsodnejši mescalini. Vse spoznanje do oblasti je ob grozotah smrti ginilo. In vse vozi so se rahljale; vezi med starši in otroki, med brati in sestrami, med možem in ženo. Skoro vsak je hodil svojo pot. Brez vrednosti so bile zdaj besede ljubzeni, ki so zvezte vdavnosti. Brez koristi so teklo solze žen, ki so vendar še bile v skrbih za može in so jih jokajše iskale od gostilnice do gostilnice. Utrujene in obupane so dostikrat same sedle med pivec in piance, da vsaj za nekaj ur pozabijo groznegorja. In res so pozabile in so pile z umazanimi neznanci in ž njimi plesale. Doma pa so samevali otroci, zapuščeni in lačni. Niso vedeli, ali starši še živijo, ali kje pijejo in norijo, ali ležijo kje bolni in umirajo; morda so že izdihnili kje na ulici ali v kremi in so jih mestni pogrebci tih odnesli iz mesta, jih vrgli v skupno gomilo in natresli apna čez nje. Tako jih ne vidijo nikdar več! Kje so, kje . . .?

Bili so težki časi!

A včasih je nenadoma utihnil divji hrušč, v ti, v oni beznici; v ti, v oni ulici je zavladal hi-poma mir. Če je pa kdo sredi ulice, od nevidne morilke vržen na tla kakor nezmožno dete; če je kdo v gostilnici sredi glasne pesmi nenadoma utihnil, se zgrudil, združil s klopi; če se je kdo sredi plesa opotekel in se zrušil, da nikdar več zdrav ne vstane; tedaj so vsi obrazzi prebleli. Ravnonokar še piameteča lica plesalk so posinjela. Iz drugečih, pravkar še zapeljivo vabečih ustren je spahnala slednja kapljica krvi. Iz oči vseh hi-poma onemelih veseljakov je strmela in kričala blazna groza.

"Ali pograbi tudi mene?"

Razpršili so se v vse kote, na vse strani kakor piščeta, če so-vražna roka vrže kamen med nje in enega do smrti zadane.

Bil je resen, svarilen trenutek!

A glej, v zrak je bilo pisano svarilo, gluhih ušesom, zblaznenim sreem govorjeno. Ker že čez četrte ure, komaj da so odnesli smrti zapisane, umirajočega ali že umrlega, se je že spet glasil prejšnji sunđer: evilego godbo je spremiljalo glasho udarjanje čevljev ob tla, hrešče, umazane pesmi, sirove kletvice, divji, skoro blazni klici; vroči klici po življenju, ki je tako lepo, zasmehli klici po smerti, ki so pravkar še vse trepetali pred njo, a so sedaj norčevanje vpili za njo, da se je nič ne boje.

Bil je žalosten čas!

Mnogi pa so, ko so videli, kakor je ta ali oni znanec, ta in ona znanka naglo zapala moči vsemogočne smrti, kakor od zih duhov preganjani bežali iz tega divnjega vrtanca, v čigarski sredji je plesala in prezala smrt. Hiteli so domov in so se v sobo zaprili in so prejokali in premoli v nji celo dneve, proseči Bo-ga usmiljenja, roteči smrt, naj jem ře milostno prizanese in jem da časa za pokoro.

Po kratki omami so se naglo-ma in v bridkosti zavedli: ne-varen je čas, smrt je blizu!

Včekrat se je zdel ta ali ona hiša povsem zapuščena, izumrila. Prišla je na zahtevo solici-tatorja za okužene mestna komisija, da jo zapre in začrta na hišna vrata križ, v znamenje, da je smrt tukaj povsem zago-spodovala, naj nihče ne sili v njeni last. A ko so preiskovali sobe, ki so jih morali včekrat s sebi odpirati, so maršikdaj našli

NAJVEČJA ZALOGA LUBASOVIH HARMONIK

in edina agencija za vso Ameri-ko za najboljše vrste starokrajske kose, motike in drugo orodje. Z naročilom nam posilite de-nar ali pošto nakazniko. Poštno plačamo mi, cene so:

Kose MOLDOVKE najmočnej-še, jambene, 26—28—30—33 pal-cov dolge, so po \$2.50, šesti kos skupaj po \$2.25 vsaka.

Kose, ožje POLERANKE, 30—32 palcov dolge, po \$1.50, 6 kos skupaj po \$1.00.

Kosička močna in trpežna po \$2.00, močnejša kosička \$2.25.

Klepalno orodje po \$1.50.

Brusilni kamni "Bergamo" po 75c, manjši po 50c.

Oselnik, leseni, po 50c. Srpi, veliki za klepati, po \$1.00. Motike "Struske" ročno kovane v Dobrem polju, po \$1.50, večje \$1.75.

Razpoložljame starokrajske/čiliane literne steklenice, 1/4 litra 90c, 1 liter \$1.25, 2 litera, ščitn. \$1.75. Plankne po \$3.00. Razpoložljamo tu-di na vse krate dobro zapokane bakrene kotle s kapo in cevimi prav po starokrajskem načinu izdelane.

Naslov zapišite samo:

STEPHEN STONICH, Chisholm, Minn.

Najhujše so trpele in drhtejo natre. Visoko gori k oltarju so dvigale dojenčke.

"Ne na nas, uboge grešnike, ia te se ozri, o Bog! O Ježus, prijatelj otrok, teh se usmilj. O Marija, Mati usmiljenja, daj se omehčati, prosi za nas!"

A celo Mati usmiljenja je resno in žalostno molčala, kakor bi ne mogla ali ne smela ališati prešenj, ne mogla pomagati . . .

Bil je grozen čas!

Roka Gospodova je zavijela in ga ni marala ustaniti in odtegniti sredi kazni. Z vso močjo je moral pasti na grešno, v grozi drgetajoče človeštvo, rane je moral sekati vsepovsod.

Bil je strašen obračun Boga s človekom . . .

V celicah mestnih samostanov pa so v poznih nočnih urah dečali bledi menihi, navadno lo smrti utrujeni od vsehnevega dela. Na golih tleh so dečali in so molili in s solzami riosili:

"Gospod, usmili se! Prizame-i, o Ježus, prizanesi!"

A kakor bi bilo nebo gluhoudi za njihove vzdike in prošnje!

Vžgal se je plamen srda božjega in je brez usmiljenja žgal, moril in pustošil . . .

(Dalej prihodnjic)

Zlata zrna.

"Kar je zrak stvarem, je na-rodu narodnost."

(Matej Cigale, 1819-1889)

"Narodnost je prva podpora, je pogoj svobode. Ljudstvo, ki je zave svoje narodnosti in zljubi svoj materin jezik, je močno na duši in na telesu."

(Blaž Potočnik, 1799-1872)

"Materin jezik je najdražja lota, ki smo jo dobili od svetih staršev."

"Kdor svoj materin jezik za-vrže, je podoben zmedenemu pijancu, ki zlato v prahu potep-a in ne ve, koliko škodo si de-lja."

"Ohranimo sveto katoliško vero in pa besede materine!"

(A. M. Slomšek, 1800-1862)

ZA SMEH

Zvit sluga.

Janez in Pepe, dva sluga, sta se srečala na česti. Pepe je po-tožil Janezu:

"Moj gospod me zmerja vse dni, ko mu zjutraj nosim kavo, če, da mu je polovico poljem. Toda, kaj morem jaz zato, ko pa jo prinašam iz kavarne čez cesto in še par nadstropij visoko!"

"Jaz pa naredim bolj pametno," je dejal Janez. "Ko nesem kavo, jo vzamem za velik po-zirek v usta in jo držim tako dolgo, da sem na vrhu stopnic. Potem skodelico zopet napolnim in moj gospod je zelo vesel, da ima tako spretatega sluga."

Odpravite srbečico!

Ce vas muči srbečica na koži, lahko isto najprej in najbolj zanesljivo odpravite s Severovo Esko. To izbornino in zelo uspešno antisepatično mazilo vam bo odpravilo vsako srbečico ter druge izpuščaje na koži. Kupite si torej lonček tega zdravila še danes, velja 50 centov, ka-tero dobite v lekarni. Zahtevajte pa pred vsemi Severovo Esko in nič drugega. Ne verujte, da je kaj drugega ravno tako uspešno in dobro. Ce nima vaš lekarnar tega zdravila, pišite na W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Iowa. (Adv.)

Importirano orodje

Kršnje kose z rinko, iz garanti-riane jekla, 24, 26, 28, 30 palcov \$2.00. — Kose poliranke \$1.40. Klepalno orodje \$1.25. — Motika, domačega izdelka \$1.50, Srp, pralca 50c, brusilni kamni 50c, ri-bezen za repo, z dvema nožema \$1.25. Kosilice \$2.00. — Poštnina prosta.

MATH PEZDIR,

Box 772 City Hall Sta.
New York, N. Y.

Tel. pisarn: 6448
Telefon stanovanja: 854

JNO A. TEZAK
SLOVENSKA CVETLI-CARNA.

vogal N. Chicago in Indiana St.
JOLIET, ILL.

V zagonu imamo tudi redke: indijske vaze, na prostoru, kopke na posroke in za bolnišnice. Narodila se spremljajo tudi plemi-nim, telefonični in brusilni po-tom.

Naša tiskarna je edina slovenska katoliška tiskarna v Ameriki.

Izdelujemo za cenjena društva pravila, vplačilne knjižice, pisemski papir in vse kar spada v tiskarsko stroko. Vprašajte vedno tudi nas za cene.

Ali radi čitate

- LEPE in zanimive povesti in romane
- PODUCNE članke in razprave
- ORIGINALNE vesti iz slovenskih naselbin
- RESNICNE cerkvene in verske vesti
- NAJNOVEJSE splošne svetovne vesti
- AKO, tako, potem se naročite še danes na edini neodvisen slovenski politični katoliški list v Ameriki:

ki izhaja razum nedelje in pondeljka vsak dan. Stane za celo leto \$5.00, za pol leta \$2.50. Naročite si ga za pol leta za poskušnjo.

TISKARNA

Naša tiskarna je edina slovenska katoliška tiskarna v Ameriki. Izdelujemo za cenjena društva pravila, vplačilne knjižice, pisemski papir in vse kar spada v tiskarsko stroko. Vprašajte vedno tudi nas za cene.

Vsa naročila naslovite na:

Amerikanski Slovenec

1849 W. 22nd St.

Chicago, Ill.

PREVIDNO in PAMETNO

ravna oni, ki svojega denarja ne drži doma brez obre-sti, ampak ga nalaga v varne, državne, okrajine, mestne (municipalne) ter šolske bonde in bonde občezna-nih korporacij, ki mu donašajo od 5% do 6% obresti na leto. Te obreste se lahko z odstrinjenimi kuponi lahko zamenja vsakih 6 mesecev. Če rabite denar, lahko boste vsak dan morda celo z dobičkom prodate.

Način kupovanja bondov je priporočati tudi pod-pornim organizacijam in društvom.

Skoro vse bonde, katere lastuje K. S. K. J. smo jih MI prodali v popolno zadovoljnost. Pišite nam za po-jasnila v slovenskem jeziku, da vam dopošljemo ponud-benecirkularje.

A. C. ALLYN & CO.

67 W. MONROE ST., CHICAGO, ILL.

NAD 20 LET

že izdelujem
HARMONIKE

ki so med vsemi drugimi izdel-ki prizbrane za najboljše. V iz-delovanju harmonik sem torej dosegel najboljšo skušnjo in prasko. Da so moje harmonike v resnicu najbolj znane in pri-ljubljene, dokazujejo številna po-hvalna pisma iz vseh krajev sveta.

V zalogi imam tudi najnovel-je slovenske in druge

PIANO ROLL IN plošče za gramofone

Pišite po cenik.

Pri meni boste dobili vsak muzikalni instrument, malii ali veliki, za nizko ceno.

Brez razpoložljam po celi Ameriki.

Se ujedno priporočam rojakom

ANTON MERVAR

Music Store

892 ST. CLAIR AVE.

CLEVELAND, OHIO

DOMACA ZDRAVILA.

V zalogi imam jedilne dijave Knapsko lečenje kavo in impor-tirane zdravila, katera priporoča mag. Knap v knjigi

DOMACI ZDRAVNIK.

Pišite po brezplačni, osnici, v ko-terem je nakratko pojasnjena vseka rastlina za kaj se rabi.

V ceniku boste našli te mnog-druge koristne stvari.

MATH PEZDIR

Box 772, City Hall Sta.

New York, N. Y.

J. KLEPEC, javni notar,

Real Estate, Insurance, Loans.

107 N. Chicago St. JOLIET, ILL.